1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 110. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 14-го ЧЕРВНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, JUNE 14, 1973 No. 110. VOL. LXXX.

НАТАЛІЯ ПОЛОНСЬКА-ВАСИЛЕНКО ВИДАТНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИК Й АРХЕОЛОГ ПОМЕРЛА В НІМЕЧЧИНІ

Новий Ульм. — Ще в п'ятницю 8 червня тут померла на 89-му році життя сл. п. Наталія Полонська - Василенко, видатний історик й археолог, автор понад двісті праць з історії України, в тому й виданої 1972 р. „Українським Видавництвом" у Мюнхені монументальної — „Історії України".

Народжена 13 лютого 1884 року в Харкові в домі військовика й історика Дмитра Меншова, сл. п. Наталія була одружена з видатним істориком українського права Миколою Василенком і згодом з кооперативним діячем Олександром Моргуном. Закінчивши гімназію, вищі жіночі курси та університет в Києві, викладала у високих школах Києва і з 1940 р. була професором Київського Університету і згодом на еміграції професором Українського Вільного Університету в Празі і потім у Мюнхені, будучи протягом довгих років деканом його філософічного факультету. Увійшовши в наукове життя України, була в 1924 - 1943 рр. науковим співробітником Української Академії Наук в Києві, членом різних наукових установ і товариств і на еміграції стала дійсним членом НТШ з 1947 р. та УВАН з 1948 року. Працювала головно в ділянках історії й археології. У своїй науковій спадщині залишила понад двісті праць, в тому й монографічних, таких, як трьохтомовий „Культурно-Історичний атляс" (1913 - 1914), „Палій та Мазепа" (1949), „Заселення Південної України" англійською й українською мовами (1959) і 1966), „Запоріжжя та його спадщина" (т. I-II, 1965-1967), „Видатні жінки України" (1969), „Історія України" (т. I, 1972) та багато інших.

Помер професор Осип Левицький — видатний педагог і пластовий діяч

Овк Парк, Ілл. — В понеділок 11 червня ц. р. тут помер на 87-му році життя відомий західньоукраїнський педагог і виховник, організатор пластової молоді на Станиславівщині і редактор „Альманаху Станиславівської Землі" професор Осип Левицький. Народжений 1886 року, сл. п. проф. Осип Левицький був учителем різних шкіл і гімназій в Західній Україні в 1920-1930-их рр. і аж до совєтської окупації директором Української гімназії у Станиславові. Під час першої світової війни був учасником Визвольних Змагань, сотником Української Галицької Армії, начальником пресової квартири при Начальній Команді УГА і її делегатом для переговорів УГА з командуванням армії ген. Денікіна. Про події того часу залишив видані 1921 року спогади „Галицька Армія на Великій Україні". Сл. п. проф. Осип Левицький був провідником Пласту у Станиславівщині і в 1920 - 1924 рр. редактором місячника „Український Пласт". Покійний осиротив доньку Тетяну з чоловіком Стрільбицьким і донькою Ксенею та сина Михайла з дружиною Тамарою і сином Михайлом.

Помер Володимир Юрків, довголітній секретар 275-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сити

У вівторок, 12-го червня, в сусідньому містечку Ґарфілд, Н. Дж. помер на 77-му році життя Володимир Юрків, довголітній секретар 275-го Відділу УНСоюзу, Т-ва Дарахівщина. Покійний був уродженцем села Дарахів, після приїзду до ЗСА став членом цього Відділу УНСоюзу, в якому гуртувалися його односельчани. В ньому був він спершу 2 роки контролером, потім 2 роки рекордовим секретарем і вкінці 15 років фінансовим секретарем, аж до часу, коли стан здоров'я не дозволив йому продовжувати цієї праці. Був теж делеґатом від свого Відділу на Конвенції в Чикаґо. Був теж активним у громадському житті і ще навіть недавно співав в українському хорі в Пассейку. Осиротив сина Миколу, сестру Ольгу і брата Антона (всі в Україні), сестрінниці Марію Пеляк, Розу Синчак і Стефанію Тенкю та кузинку Євдокію Волошин, яка ним опікувалася в часі недуги. Похорон відбудеться в п'ятницю, 15-го червня, з похоронного заведення Мирні Бурнадз при 371 Лейквю евеню в Кліфтоні та з української католицької церкви св. Миколая в Пассейку.

Менор Джуніор Коледж розпочав курси для медичних техніків

Дженкінтавн, Пенсильвенія. — „Менор Джуніор Коледж", який є під зарядом Сестер Чину Св. Василія, розпрацював на наступний рік навчальну програму для медичних техніків і для техніків у споріднених ділянках. Здаючи собі справу з факту, що тепер існує великий попит на кваліфікованих техніків у всіх ділянках зв'язаних з медициною та з опікою над здоров'ям, „Менор Коледж" впровадить 11 програм навчання, з яких можуть скористати студенти, які беруть повну програму навчання, або частинну програму. Кредити здобуті у всіх 11-ох ділянках навчання можна також переносити до 4-річних університетів. Точніші інформації можна набути телефонуючи або пишучи до: Office of Admissions, Manor Junior College, Jenkintown, Pa. 19046. тел.: 885-2360.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ ТРЕТІЙ ЗДВИГ УКРАЇНЦІВ АВСТРАЛІЇ

Аделяйда. — Згідно з постановою Президії Союзу Українських Організацій Австралії третій здвиг австралійських українців заплянтовано на час від 22 — 29 грудня 1973 року. Президія СУОА покликала вже діловий комітет, що його очолив Т. Пасічинський.

Проєкти совєтсько-американських договорів готові до підпису

Вашинґтон. — У зв'язку з приїздом до ЗСА комуністичного совєтського лідера Л. Брежнєва та запляновавними совєтсько-американськими переговорами на вершинах між Брежнєвом та президентом Ніксоном, уряди обох держав плянують підписати п'ять окремих договорів, що заторкуватимуть різні ділянки совєтсько-американської співпраці. Проєкти цих договорів вже узгіднені обома сторонами і вони стосуються таких справ: 1) океанографічних студій і дослідів включно з проєктами спільних дослідів та обміну досі придбаних даних, 2) культурного обміну з проєктом поширення контактів та зв'язків, 3) транспортації, що має включати обмін досвіду в обсягу залізничного, автомобільного та повітряного транспорту, 4) прибуткового податку, враховуючи той факт, що громадяни ЗСА будуть затруднені в СССР і навпаки, 5) сільськогосподарських студій та дослідів, які включатимуть обмін інформаціями та статистичними даними, щоб обидві сторони були обзнайомлені із взаємними потребами. З добре поінформованих кіл подають, що в пляні є ще додаткові домовлення щодо спеціяльних наукових дослідів, а також домовлення в справі обмеження стратегічної зброї та по лінії збереження миру у таких частинах світу, як В'єтнам, Близький Схід та в Европі. Л. Брежнєв приїздить до ЗСА в понеділок 18 червня і того ж дня в його честь буде обід в Білому Домі. У Вашинґтоні він остається до четверга 21 червня, коли переїде до Сан Клементе для дальших розмов. До Вашинґтону повернеться 25 червня. До СССР він повертається 26-го червня. Передбачені також відвідини Брежнєвом Гюстону, де міститься американський центр космічних студій.

Заповідають протестаційну демонстрацію проти Л. Брежнєва в Ню Йорку

Ню Йорк. — У зв'язку з приїздом до Америки генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, що шукає тут підтримки для будови московського комунізму в СССР, уряд якого намагається зліквідувати українську й інші поневолені Москвою нації, злити їх з „великим російським народом", Організації Українського Визвольного Фронту в ЗСА, у співпраці з Об'єднаним Комітетом Українсько-Американських Організацій Ню Йорку — Відділ УККА, організують в неділю 17-го червня о 2-ій год. протестаційну демонстрацію. Збірка демонстрантів на розі 47-ій вул. і 1-ої евеню, навпроти будинку Об'єднаних Націй. Організації УВФ закликають українських громадян масово прибути на демонстрацію, щоб запротестувати проти національно-культурного винародовлення України, що його веде большевицький уряд під проводом Л. Брежнєва. Протестаційна демонстрація ПАБНА відбудеться в понеділок 18 червня о 6-ій год. Збірка на розі 5-ої евеню і 42-ої вулиці.

Світовий Конґрес СУМ відбудеться в жовтні в Торонті

Брюсель, Бельгія. — Центральна Управа СУМ інформує, що згідно з її рішенням з січня 1973 р. скликається Х-ий Світовий Конґрес Спілки Української Молоді в Торонті (Канада), на дні 26, 27 і 28 жовтня ц. р. тиждень перед Конґресом СКВУ. У Конґресі візьмуть участь мандатовані делеґати з 10-ти країн, де діє СУМ, як також теперішній склад Центральної Управи і голови всіх Крайових Управ та члени інших Центральних Органів СУМ.

Світові Конґреси СУМ відбуваються що три роки і мають за ціль розглядати та вирішувати всі принципові організаційні, ідеологічні та виховні питання, а крім того вибирати нові Центральні Органи СУМ. Плянуючи Світовий Конґрес СУМ в часі відбуття Конґресу СКВУ. ЦУ СУМ хоче підкреслити пов'язаність молоді з проблемами цілого нашого організованого життя в діяспорі і дати змогу делеґатам взяти участь в працях СКВУ.

Праця Світового Конґресу СУМ проходитиме в двох загальних сесіях, в одній діловій сесії по комісіях і в одній святочній сесії в зустрічі з представниками українського організованого життя і громадянством.

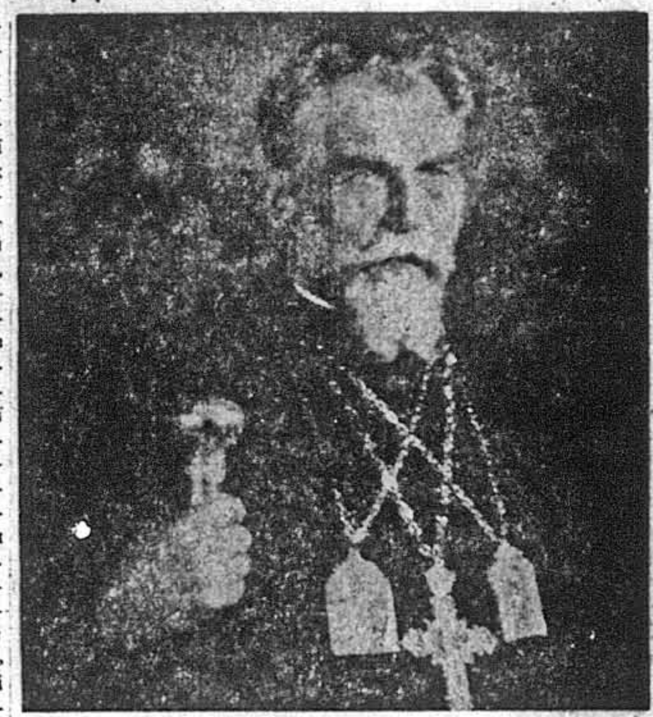
Великого значення надається праці комісій Дружинників СУМ, які мають розглядати низку стосовних проблем щодо цілости нашого організованого життя так і можливостей покращання української національної субстанції та допомоги визвольній боротьбі українського народу. Окрема комісія займеться розглядом виховної проблематики та методики виховної праці.

Центральна Управа СУМ покликала до дії 5 підготовчих Комісій, які розпочали свою працю і висліди тієї праці мають передати вибраним Комісіям на Конґресі. ЦК СУМ плянує випустити окрему Конґресову відзнаку та серію поштових марок з нагоди Конґресу.

Українські танцюристи в Редіо Сити Мюзік Гол захоплюють публіку

Ню Йорк. Уже від кількох тижнів тут в програмі світової слави Редіо Сити Мюзік Гол виступають два українські танцюристи: Левко та Роман Строцькі, виступи яких з найбільшим захопленням приймає публіка та які здобули собі найкращі оцінки американської критики. Обидва наші танцюристи виступають під своєю національною назвою, як українські танцюристи, що має свою промовисту історію. Заанґажувавши їх на виступи, в програмках Мюзік Гол, названо їх „російськими танцюристами" і обидва вони, не зважаючи на зв'язані з цим великі втрати, відмовились від виступів, якщо вони в програмках, як і на сцені не будуть названі українськими танцюристами. Так і сталося і в програмках, як і на сцені славетної Мюзік Голл вперше за понад сорок років існування цієї одної з найбільших і найбільш репрезентативних мистецьких установ світу появилося українське ім'я. Обидва наші танцюристи, Левко і Роман Строцький, приносять честь і славу цьому імені. Відповідна підтримка української публіки під час їхніх виступів, які продовжуватимуть ще до кінця наступного тижня, була б заслуженим признанням для них та відповідною заохотою для мистецького керівництва Мюзік Голл в анґажуванні українських артистів.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЗАКІНЧИВ СВОЇ ВІДВІДИНИ В ЗСА, ВІДЛЕТІВ ДО ЕВРОПИ

Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий

Ню Йорк (мс). — Здається, що за ввесь час побуту Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа на американському терені не було так важко продістатися до нього, як недовго перед його відлетом з міжнародного летовища Дж. Ф. Кеннеді до Европи вечером 12 червня. Кілька соток осіб — представників організацій, духовенства, вірних з Ню Йорку, Джерзі Сити, Нюарку, Ірвінґтону, Мейплвуду заповнили прийомну залю, створивши довкруги Верховного Архиєпископа непроходиме півколо, намагаючися одночасно чи то черговий раз поглянути на Голову Української Католицької Церкви, чи обмінятися з ним кількома словами, чи тільки побажати щасливої далекої дороги. Верховний Архиєпископ прибув на летовище 5:45 по полудні в товаристві Владик Йосифа Шмондюка та Ісидора Борецького і свого секретаря о. д-ра П. Стецюка. У прийомній залі „Панамеріken" на нього ждали Митрополит Амвросій Сенишин та Владики Ярослав Ґабро і Василь Лостен із священиками та сестрами, представник митрополита Української Православної Церкви в ЗСА, член Консисторії о. Михайло Земляченко, та представники Громадського комітету для вшанування Верховного Архиєпископа метрополітального Ню Йорку під проводом д-ра Романа Осінчука, відпоручники організацій, численно зібрані вірні. З уваги на короткий час ніяких офіційних церемоній вже не було, але присутні мали змогу безпосередньо побажати Верховному Архиєпископові щасливої дороги. Першим попрощав Голову Української Католицької Церкви представник Української Православної Церкви в ЗСА о. Михайло Земляченко, а відтак коротке слово сказала Ірина Куровицька, представник Крайової Пластової Старшини. „Бажаю Вам, наш Патріярше щасливої дороги та якнайскорішого повороту до нас" — говорила вона, наче висловлюючи задушевні бажання всієї української громади та бажаючи, щоб „Господь Бог надалі зберігав нашого Патріярха під своєю опікою та допомагав йому довершити його великі задуми". Після того й інші присутні мали змогу попрощатися з Верховним Архиєпископом, в тому також адв. Р. Гуглевич від Комітету Об'єднаних Українських Американських Організацій Метрополітального Ню Йорку, д-р С. Карпінська від Головної управи Українського Золотого Хреста, Д. Степаняк від Головної управи Об'єднання Жінок ОЧСУ, Р. Ковчій від Окружної Ради Союзу Українок Америки, проф. Р. Чубатий від Братства УСС-ів. Не всі, очевидно мали змогу особисто попращатися з Блаженнішим, бо на нього вже ждав літак. Ще перед самим виходом до літака поновно зібралися присутні до спільної фотографії, а коли Верховний Архиєпископ вже остаточно відходив, в залі пронеслося могутнє „Многая літа", переплітане окликами „слава" та „прощай наш Патріярше". До літака відпровадили Верховного Архиєпископа Митрополит Амвросій Сенишин та Владика Василь Лостен, Ізидор Борецький і Ярослав Ґабро. Але учасники таки не „здавали позицій", скоро зайнявши місця здовж рами, недалеко якої находився літак. Ще можна було звідси побачити білу камелавку Верховного Архиєпископа, а за кілька хвилин літак від'їхав на стартову дорогу. В слід за ним ще довго присутні прощали помахами рук свого найвищого Архиєрея, бажаючи йому щасливої путі, здоров'я і скорого повороту.

Верховний Архиєпископ в Німеччині

У поворотній дорозі до Риму Верховний Архиєпископ зупиниться на час одного тижня у Західній Німеччині. Згідно з пляном, з Ню Йорку Блаженніший полетів до Дюссельдорфу, звідки переїде на триденний побут до Крефельду - Трар, де зупиниться в монастирі Студиток. Побут Блаженнішого у цьому монастирі пов'язаний з його заходами полагодити питання власности та управління цим монастиром, який тепер є під німецьким цивільним зарядом, але фактично є українською власністю, бо цей монастир, як і монастир в Буке придбав ще перед війною для Української Католицької Церкви митрополит Андрей Шептицький. Идеться тепер про те, щоб ці монастирі були передані у заряд нашого Чину оо. Студитів. З Крефельду-Трар Верховний Архиєпископ переїде до Мюнхену та зупиниться на чергові три дні в Метен в монастирі оо. Бенедектинів. До Риму він від'їде щойно 19 червня, коли то фактично закінчиться його п'ятимісячна кругосвітня подорож.

Українці взяли активну участь у Конвенції канадських славістів

Кінґстон, Онтеріо. (ДС). — В тутешньому Квінс університеті відбулася в днях 3 - 6-го червня річна конференція Канадської Асоціяції Славістів (КАС) з видатною участю українських учених, що працюють в канадських університетах. З доповідями виступали проф. О. Павлів (про підсовєтську настанову до української літератури в УССР), І. Лисяк - Рудницький (про І. В. Терлецького), Б. Боцюрків (про славістичний обмін між Канадою та СССР) і Я. Рудницький (звідомлення про „Славіку Канадіяну"). Коментаторами виступали: проф. О. В. Ґерус із Манітоби, В. Буйняк із Саскатуну, Б. Гарасимів із Калґарі й ін. На нову каденцію обрано секретарем - скарбником Асоціяції проф. П. Потічного з Мекмастерського університету в Гамілтоні, а до видавничої комісії проф. Яр. Рудницького, якому висловлено признання й подяку за довголітнє редаґування річників „Славіка Канадіяна".

З'їзд славістів попереджено конвенцією назвознавців з доповідями Яра Славутича (про стан КІН-а), Яр. Рудницького (про назви М Миклухи-Маклая в Новій Ґвінеї), О. Войценко (про термін „бовдлеризм" із назви д-ра Бовдлера), В. Чопика (про назви Сварог, Стрибог, Дажбог) та проф. М. Бойцун (про функції назв у сучасній підсовєтській літературі). На загальних зборах Канадського Інституту Назвознавства обрано віцепрезидентом Яра Славутича, головою Дорадчої Ради проф. Яр. Рудницького, членом її проф. І. Ґерус-Тарнавецьку з Вінніпеґу.

Черговий з'їзд рішено відбути в червні 1974 р. в Торонті.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА РОЧЕСТЕРУ ВІТАЛА БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА І

Рочестер (Борис Губка) — День 8-го червня приніс у Рочестер довгождану погоду: Українська громада серед тижня, бо в п'ятницю, вийшла громадно на летовище „Монро", щоб привітати голову Помісної Української Католицької Церкви, Блаженнішого Патріярха Кир Йосифа І., який прибув в асисті двох єпископів: Владики Йосифа Шмондюка зі Стемфорду і Владики Ізидора Борецького з Торонта. Супроводили їх численні українські священики. Молодечі організації Пласт і СУМА, комбатантські організації, товариства і установи та численне громадянство, понад 300 осіб, вийшли на зустріч з прапорами і транспарентами. Особистий секретар Кир Йосифа І. та парох Ютики о. Богдан Смик супроводжали Їх Блаженство до плятформи. Тут вийшов на зустріч голова діючого комітету о. шамб. д-р Микола Бабак, щоби в імені двох парафій привітати Архипастиря. Почесний голова о. Степан Городецький з численним духовенством був при плятформі. Голова Відділу УККА адв. В. Андрушин, голова Т-ва за Патріярхат Михайло Єйна, представниця українського жіноцтва Марія Крамарчук привітала Первоієрарха. Посадник міста Стівен Мей, староста повіту Джозеф Феррарі, конґресмен Гортон, всі вони вийшли зустрінути нашого Патріярха, а посадник міста вручив Їх Блаженству ключі від міста. Маленька Ася Бабюк вручила троянди. Коротко промовив Блаженніший. Оплески зібраних, оклики молоді „Слава", гуркіт мотоциклів, автомашин і автобусів, сформованих у кавалькаду, помчали полями летовища у напрямі міста. Їх супроваджав відділ міської поліції під командою капітана Карла Сорохтея, який є українського походження. Дзвони новозбудованої церкви Богоявлення привітали Достойного Гостя та його почет. Парох церкви Богоявлення о. Василь Осташ при-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Д-р Ц. Суховерський відвідав УНС і „Свободу"

Д-р Ц. Суховерський з пані Стефанією Букшовановою під час відвідин у „Свободі"

Джерзі Сити.—Користаючи з відвідин в Ню Йорку на зустрічі зі своїми земляками з Буковини, професор Албертського університету д-р Целестин Суховерський в понеділок 11-го червня в товаристві члена Центральної управи ОДВУ Стефи Букшованої, відвідав редакцію „Свободи" та Гол. Канцелярію Українського Нар. Союзу. При цій нагоді проф. Суховерський розповів про недавно закінчену конвенцію Канадської Славістичної Асоціяції, яка відбулася на Квінс університеті в Кінґстоні, Онт. 3-6 червня ц. р., а також про нараду в Торонті 2-3 червня в справі координації Комітетів за патріярхат УК Церкви, на якій оформився Тимчасовий Координаційний Комітет на чолі з д-ром Пелехом. На одній із сесій цієї наради був присутній також Верховний Архиєпископ кардинал Йосиф Сліпий. В часі конференції славістів в Кінґстоні учасники - українці, яких було понад 20 осіб, відбули нараду, просвячену питанням характеру українознавчих студій у зв'язку з полемікою, яка розгорнулася була на сторінках української преси на тему українознавчих студій в Гарварді та доповіді д-ра О. Субтельного. Для устійнення становища в цій справі зібрані покликали комітет.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Щасливої дороги, Владико!

12 травня Верховний Архиєпископ Блаженніший Иосиф Сліпий, голова Помісної Української Католицької Церкви, закінчив свою історичну навколосвітню подорож, що почалася в лютому ц. р. виїздом до Австралії на Міжнародний Евхаристійний Конгрес. Відвідини і візитація Української Католицької Церкви в Австралії, побут на Тайвані і в Японії, візитація канадської і американської митрополій УКЦ, численні зустрічі з українським громадянством в різних містах, — все це ті етапи на понад 100,000-милевому шляху, що пройшов Ісповідник віри, не зважаючи на свій вік і на всі труднощі дороги, щоб тільки знову зустрітися з тисячами вірних, із священиками та ієрархами, щоб безпосередньо познайомитися з умовами їх життя і праці.

На основі численних заяв Верховного Архиєпископа можна ствердити, що він вдоволений з поступу, який зробили українські поселення за час, що минув від його останніх відвідин п'ять років тому. При кожній нагоді він підкреслював необхідність дальших зусиль у змаганнях за наші національні ідеали, за поліпшення нашого громадського і церковного життя. Він закликав українську громаду до нових подвигів, зокрема в обличчі недалекого Світлого Конгресу Вільних Українців.

Великим досягненням відвідин Верховного Архиєпископа було те, що вони в усіх країнах українського поселення відбулися в атмосфері єдности, християнської любови та зрозуміння того, що в багатьох випадках конечним є багато справ і навіть наболілих проблем підпорядкувати загальнішим і важливішим цілям.

Подорож Верховного Архиєпископа була для українського і зовнішнього світу виразним показником загальноукраїнської єдности, а в першій мірі єдности в рядах ієрархії Української Католицької Церкви. І вірні і священики і ієрархи приймали Верховного Архиєпископа як найвищого речника Української Католицької Церкви, як її, як це сказав Владика Йосиф Шмондюк, тільки ще формально не визнаного патріярха.

Хочеться вірити, що також ватиканські офіційні чинники, а в першу чергу Папа Павло VI, врахують настанову і поставу широких мас вірних Української Католицької Церкви, її духовенства та ієрархів, виразно заманіфестовувану при кожній нагоді в усіх без вийнятку місцевостях, коли йдеться про структуральне завершення цієї Церкви патріярхатом. Така розв'язка була б не тільки в інтересі УКЦеркви, але також в інтересі Вселенної Католицької Церкви, враховуючи всі аспекти цієї проблеми.

Прощаючи Голову Української Католицької Церкви із закінченням його теперішніх відвідин в Новому Світі, хочемо передати йому вдячність усієї української громади за його труд та посвяту і висловити подив для його витривалости і сили. Прощаючи його, одночасно сподіваємось, що незабаром знову з ним українська громада зустрінеться на недалекому вже Світовому Конгресі Вільних Українців в Торонті.

Те, що на потребу

Схвалена з'їздом Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Канаді, який відбувся з початком червня ц. р. в Торонті, резолюція в справі сучасного становища українського народу на рідних землях і, зокрема, стосованих в Україні московським режимом репресій у відношенні до діячів української культури — письменників, мистців і науковців, є поруч з іншими проголошеннями українських центральних репрезентацій ЗСА і Канади важливим й актуальним зверненням до діячів культури вільного світу.

Особливо ж своєчасною є ця резолюція напередодні приїзду до ЗСА совєтського диктатора — генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва. В час, як у Вашингтоні будуть відбуватися розмови про поширення торговельних взаємин між ЗСА і Совєтським Союзом, коли йтиме мова про розгорнення контактів в рамцях т. зв. культурного обміну, добре пригадати світові про справжнє становище національних культур в Совєтському Союзі, про правдиві й непідфальшовані тенденції народовбивчої політики Москви.

В резолюції Канадського ОУП „Слово" стверджено не тільки факт здійснюваної Москвою насильницької мовнокультурної русифікації, але й наявність масових репресій у відношенні до тих українських патріотів, що стають на оборону української культури, української мови й українських національних традицій. Підкреслено слушно, що всі ці репресії й утиски — це „зневага нашої цивілізації, це загроза для миру і порядку у світі".

Треба сподіватися, що голос українських письменників Канади почують не тільки їхні колеги - письменники у Канаді, ЗСА та в інших країнах світу, але й також політичні чинники тих держав, які з таких чи інших спонук пробують домовлятися з московським режимом, сподіваючися, що він зміниться не тільки у відношенні до інших народів світу, але також і в ставленні до поневолених Москвою народів.

Звернення „Слова", як і проголошувані тепер у зв'язку з приїздом Л. Брежнєва до ЗСА заклики і протести УККА та інших центральних організацій у ЗСА може й не матимуть якогось негайного конкретного успіху, може й не вплинуть на вислід таких чи інших переговорів між представниками Вашингтону й Москви, але засвідчать перед світом вірність українців ідеалам правди, свободи і справедливости, їх невгнуту волю боротися проти поневолювачів і розкривати їхні загарбницькі тенденції та аспірації.

Відбуваються вибори до місцевих рад УССР

Київ. — У всіх місцевостях України партійні чинники ведуть широкозакроєну передвиборчу кампанію до виборів місцевих рад, які мають відбутися 17 червня. Згідно з інформаціями совєтської преси, до місцевих рад зголошено 518 тисяч кандидатів в депутати, на 4,500 більше, як у попередніх виборах. При висуванні кандидатів наголосним разом кладено на вік, підбираючи кандидатів молодших віком. Про розміри пропагандивної кампанії засвідчує той факт, що тільки в одному Києві зорганізовано майже 900 агітаційних пунктів, на яких знайомлять виборців з зовнішньою і внутрішньою політикою КПСС та „промовами тов. Л. І. Брежнєва".

І. Вовчук

ВЧОРА В БОННІ — ЗАВТРА У ВАШИНҐТОНІ

(1)

У ЗСА виглядають гостя з московського царства — вожака большевицької партії Л. Брежнєва. Він велика персона в тоталітарному світі московського соціялізму. Недавно його нагороджено ленінською премією миру разом з президентом Чіле. Було за що: бож два роки тому, на 24-му з'їзді КПСС він з імперської трибуни проголосив урядово про „глибокий інтернаціоналізм великого російського народу". За тим „і н т ернаціоналізмом" ханат ЦК КПСС, під його проводом, здійснює програму ліквідації націй, зливаючи їх з російським народом — то і є інтернаціоналізм в московській практиці.

На тому з'їзді, говорячи про міжнародну програму брежнєвського „інтернаціоналізму", він заявив, що „повна перемога справи соціялізму в цьому світі неминуча. І за ту перемогу будемо боротись не шкодуючи сил" („Правда" з 31 березня 1971). В кремлівському штабі те називають „програмою миру", і її розвозить по світові „другий" Ілліч, що своїми манерами, виглядом і всією поведінкою нагадує провінційного білогвардійського офіцерика.

В кінці травня Брежнєв гостював у Західній Німеччині, де підписав з її канцлером договір про господарсько-технічну співпрацю. Дехто з німецьких кіл бачить в тій угоді нову добу у взаєминах між двома країнами. А тверезі й розважні уми політичного світу не без підстав порівнюють московсько - німецьке зближення з Рапальською угодою з квітня 1922 року. В тому році большевики правно відновили розвалену в національних революціях імперію, створивши на місце Росії „союзну державу" — СССР. Нині ЦК КПСС, ліквідуючи рештки союзовости в імперському комплексі СССР, заміняє союзовість унітарним єдинодержавством. Рапалльо стало початком зближення між двома соціялізмами: червоним і брунатним напередодні Другої світової війни.

Аналогії на історичній шахівниці річ умовна, але й не зайва. Після Рапальської угоди дипломатія західніх держав, представники яких тоді миротворили в Генуї, дуже заактуалізувалась. Нині ще не висохли підписи на угоді між Бонном і Москвою, як голова англійського уряду Гіт поспішив на консультаційні переговори з президентом Франції. Про що йшла мова на тій консультації — не знати, але Брандт поспішив заспокоїти европейських союзників Західньої Німеччини, що в неї немає розходжень з союзниками. Певні ділові кола Західньої Німеччини сподіваються, що підписаний договір відкриває широкі перспективи німецькій промисловості і торгівлі в московському царстві.

Диктатура ЦК КПСС сподівається, як говориться, убити двох зайців зближенням із Західньою Німеччиною. За підтримкою німецької промисловости і кредиту подолати, або бодай послабити господарсько - економічні труднощі, що їх має дрейфуюча під ударами націоналізмів імперія СССР. Зближення з Бонном потрібне і важливе для Москви з погляду відносин між СССР і Китаєм. Геополітична напруга між ними не послаблюється ні трохи. Навпаки, як виглядає, що далі, то більш загострюється. Преса обох країн чимало пише про військову підготову і „підступні задуми", обвинувачуючи одна одну в агресії.

ТАСС, що передає урядові новини, не раз називав китайське керівництво зрадниками, які продаються імперіялістам. Журнал „Международная Жизнь" (ч. 5) обвинувачує Пекін за те, що „свою шовіністичну політику маоїсти переносять на міжнародну арену. В зовнішньополітичних діях вони використовують такі традиційні методи обдурювання, погроз і тиску, якими користувались найреакційніші уряди Китаю в минулому.

Не маючи виглядів і надій на якесь унормування взаємин з Китаєм, володарі ЦК КПСС наполегливо миротворять з Німеччиною і ЗСА, щоб мати певність, що ті не стануть по боці Китаю, якщо прийде до „гарячого конфлікту". Твердження „Международной Жизни" повністю стосується політики володарів Кремлю, для яких міжнародні угоди, як учив „непомильний" Ленін, тільки клапоть паперу. Журналісти народ настирливий і спостережливий. Від них не заховалося те, що Брежнєв, проголосивши свій „конструктивний підхід", з яким він буцімто приїхав до Німеччини, у розмові погрожував Брандтові, домагаючись конструктивного зближення. А перед тим нинішній вожак большевиків, якого там називають „революціонером, що не згинається", цілував руку дружині Брандта.

Німцям показували Л. Брежнєва у спеціяльному фільмі „На службі народові", що так нагадує покази Сталіна теж на „службі народу". В інтерв'ю журналові „Штерн" генеральний секретар ЦК КПСС, говорячи про єдність його партії з народом, сказав: „Нам непотрібна опозиція. У нас одна партія, вона керує, на що ж нам опозиція?" Чи зрозуміли німці натяк московського вожака большевизму на „конструктивний" шлях, який готує Москва Німеччині в „дружній співпраці".

* * *

Науковці і студенти з країни, де всім життям керує одна партія, відвідуючи ЗСА за плянами культурного обміну, висловлювали занепокоєння з приводу „агресивної політики Мао" і намагались пояснити брежнєвську політику супроти Китаю „жовтою небезпекою". Комуністична партія в ЗСА видала звернення до народу, в якому прославляється брежнєвське „миротворення" і запевняється, що переговори Л. Брежнєва в ЗСА закінчаться посиленою співпрацею між обома країнами на користь мирові. А московська преса аж захлинається від прославляння і звеличування нового курсу у відносинах між ЗСА і СССР.

Річ зрозуміла: імперія потребує збіжжя. Всевладна диктатура ЦК КПСС, очолена Л. Брежнєвим, виявилась неспроможною поліпшити стан в сільському господарстві, щоб задовольнити потреби країни і нагодувати населення. Як виглядає з скупих вісток про вигляди на врожай, він не буде кращим, як минулого року. Американські бизнесові кола зацікавлені у великому ринкові в московському царстві, куди можна буде збувати сільськогосподарську п р о д укцію кілька років. Промисловість СССР потребує технологічного поновлення і перебудови відповідно до сучасних технічних вимог. Без підтримки „капіталістичних акул" уряд імперського комплексу СССР неспроможний використовувати і природних ресурсів країни. Перспективи привабливі для жадібного на прибутки великого промислового і торговельного бизнесу.

Кілька а м е риканських фірм готуються відкривати свої представництва у Москві. Експортово - імпортовий банк ЗСА, що був створений в 30-их роках для фінансування торгівлі з СССР, погодився гарантувати кредити фірмам, що стануть на шлях тіснішої економічної співпраці з СССР. „Правда" з 30 травня із захопленням відзначала значне збільшення торговельного обігу між обома країнами за останній рік. Орган ЦК КПСС твердить, що вже „розважається над проєктами таких виробничих зв'язків, які передбачають не лише виробництво, але й спільну розробку найновішої техніки", яка служить людині".

У перші роки індустріялізації СССР американський великий бизнес багато допоміг керівництву імперії, постачаючи їй технічне обладнання для промислових підприємств, трактори та інше сільськогосподарське знаряддя. Нині промисловість СССР потребує технічного поновлення і нового технічного устаткування.

(Далі буде)

МЕМОРІЯЛЬНА ДОШКА В ЧЕСТЬ О. КОРНІЙЧУКА

Київ.—„Радянська Україна" з 26 травня інформує, що на фасаді будинку, в якому жив драматург Олександер Корнійчук, відкрито меморіяльну таблицю з барельєфним портретом драматурга та з відповідним написом. О. Корнійчук помер в 1972 р. Він належав до тієї групи культурних працівників УССР, які справді „були віддані справі комуністичного будівництва", як пише газета.

В. Ткач

„БИТВА ВЖЕ ПРОГРАНА"

Під таким заголовком одна західньонімецька газета (з тих, що скептично оцінюють „миролюбність" Москви) вмістила недавно статтю на тему переговорів про взаємне скорочення збройних сил в Европі. На цю тему вже багато писала міжнародна преса. Але, як відомо, під час вступних розмов у Відні, на засіданні 14 травня ц. р., представники Заходу погодилися з вимогою Москви, щоб Угорщина брала участь у майбутній конференції лише в характері обсерватора. Дехто вважає такий крок за капітуляцію збоку Заходу.

Москва довгий час взагалі не хотіла вести переговорів про т. зв. взаємну редукцію збройних сил в Европі. Вона погодилася на це в кінці минулого року лише тому, щоб не наразити на провал такої бажаної для неї Европейської Конференції Безпеки і Співпраці. Але якщо західні контрагенти „мріяли" про „зрівноважену" р е д укцію збройних сил, себто що така редукція — з уваги на географічні догідності комуністичного бльоку і на те, що вже й тепер він має безумовну перевагу конвенціональних збройних сил — мала б здійснитися в стосунку 1:3 на користь Заходу, то Москва цілком виразно підкреслює, що в цій справі може бути прийнята лише засада редукції в стосунку 1:1. Якщо ж до того Угорщина буде виключена з домовлення про редукцію, то перевага комуністичного бльоку, властиво СССР, стає зовсім очевидною.

В Угорщині постійно стаціонують кілька совєтських дивізій. Вони не тільки виконують ролю постійної загрози для Югославії, але й знаходяться дуже близько самого центру Західньої Европи. Якщо їх число не буде зменшене, а в інших країнах комуністичного бльоку (Польща, Чехо - Словаччина, Східня Німеччина) редукція буде перепроваджена тільки в стосунку 1:1, то картина стає зовсім ясною. До цього ще треба додати, що т. зв. „доктрина Брежнєва" зобов'язує далі: отже, сьогодні, скажімо, число совєтських дивізій в Чехо-Словаччині чи деінде буде зменшене, але кожного дня, „на прохання уряду якоїсь із соціялістичних держав", совєтське військо може знову вмаршувати на територію цієї держави.

Пляни Москви — про що автор цієї статті вже не раз писав і про що пишуть тепер чимраз частіше різні, не заморочені с о вєтськими деклямаціями про бажання миру, газети в західньому світі — цілком ясні: витиснути американців за Атлантик і створити в Середній Европі „нетральну зону", яка раніше чи пізніше мусіла б стати об'єктом совєтської гегемонії. І це, як підкреслює дехто з західньоевропейських коментаторів, може вдатися. Бо серед деяких західніх демократій шириться наївна віра в готовість „відпруження" збоку Москви, а значить небажання збільшувати свій воєнний потенціял, щоб піднести на вищий рівень життя народних мас. І все це не зважаючи на очевидне дальше збросння в СССР, яке свідчить про незмінні пляни Москви щодо дальшої мілітарної експансії. Ці пляни можуть здійснитися ще й внаслідок того, що ЗСА будуть спонукані договорю про взаємну редукцію збройних сил відтягнути бодай частину своїх дивізій з Европи. Бож поміж ЗСА і Західньою Европою немає повної згоди, і то в найрізноріднійших ділянках, а тому тим третім, що сміється, стає, природньо, Москва.

Не диво, що в такій ситуації дехто з европейських партнерів НАТО починає бити на сполох. В кінці травня ц. р. з'явилися поголоски, що деякі держави - члени НАТО не хочуть дати своєї згоди на відбуття Европейської Конференції Безпеки, доки не буде досягнуто порозуміння з Москвою щодо скликання Конференції в справі взаємної редукції збройних сил, а також опрацьовані засадничі напрямні щодо нарад цієї конференції. Голоси перестороги чуються зі сторінок англійської преси різних напрямків.

Цікаво також, що після „тріюмфального" перебування Брежнєва в Бонні в Західній Европі панує радше скептицизм відносно результатів цієї візити. Навіть з кіл соціялістично - ліберальної коаліції в Західній Німеччині чуються голоси, що совєтські намагання створити атмосферу „відпруження" пояснюються насамперед потребою для Москви здобути собі економічну допомогу. Але — що запропонував Брежнєв? Давайте господарсько - технічну д о п омогу, але давайте її „на кредит", і не матимете права не уділи в тих індустрійних закладах, які нам побудуєте. Серед західньонімецьких індустріяльно - фінансових кіл помічається деяке розчарування.

Чи наведені факти свідчать про те, що на Захід починається „отверезіння" щодо перспектив відпруження, наближення і навіть дружньої співпраці з СССР? Якщо так, то воно ще дуже слабеньке. Брежнєв у ЗСА напевно робитиме теж принадні пропозиції й обіцянки. І цілий Захід ще, либонь, не дозрів до того, щоб цілковито „протверезіти".

ПРИПІЗНЕНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ СОВЄТСЬКИХ ПАРТИЗАНІВ

Київ. — „Радянська Україна" з 6-го червня опублікувала повідомлення про постанову Президії Верховної Ради УССР винесла 5-го червня постанову про відзначення 36 партизанів і учасників совєтського підпілля, які діяли в Донецькій області. Цю постанову Президія Верховної Ради УССР винесла 5-го червня від імени Президії Верховної Ради СССР. Чому щойно тепер винесено таке рішення?

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В АМЕРИКАНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТАХ

У „Свободі" з 7-го червня п. Дарія Маркусь вичисляла різні американські університети, в яких є українознавчі виклади. Вона згадала, що Пенсильвенський університет є ніби стейтовий, і що в нім, як і в інших університетах 10 років тому не було викладів з українських ділянок. Дозвольте виправити це.

Пенсильвенський Університет у Філядельфії є одним із т. зв. „Айві Ліг" університетів, які мають давно свій престиж. 10 років тому Славістичний відділ у цім університеті вже мав виклади української мови, а незабаром матиме і літератури на „греджуейт" рівні (ще перед тим були виклади на „андерґреджуейт" рівні). Вже більше як 5 років тому в цім університеті можна здобувати звання магістра і доктора української літератури чи мови. Тепер є там двоє докторантів з української літератури і один кандидат на магістра.

До теми американських університетів та українознавчих викладів треба згадати про заходи у Квінс Коледжі. Там проф. Т. Бирд із славістичного департаменту старається впровадити виклади української мови та літератури. Було б корисно, щоб місцеві громадяни та українські студенти піддержали його ініціятиву.

Л. О.
Трентон

ЧОМУ?

Чи не були б Ви такі добрі пояснити мені, не дуже то вченій, 89-літній жінці, як це воно можливе, що СССР із 55 мільйонами „фармерів" не всилі випродукувати стільки збіжжя, щоб прогодувати своїх людей і мусить купувати його у ЗСА, які мають менше, ніж три мільйони фармерів? Вину все складають совєти на погану погоду і т. п. Алеж бо й ЗСА навіщає погана погода, а мають вони аж забагато збіжжя й годують большевиків.

Чому до Першої світової війни, коли ще були в Росії поміщики, було там аж забагато збіжжя, що навіть експортували за кордон? Мій син служив під час тієї війни в австрійській армії. Розповідав мені, що як почалося російсько - австрійське „братання", то австрійські жовніри йшли до російських окопів із ромом і бачили там порозкидані по лісах буханці білого хліба.

А може Совєти „ґрають варіята", мають досить збіжжя і продають його своїм сателітам? Як же ж таки дійсно не мають збіжжя й не вміють випродукувати подостатком, то це навіть дурнів повинно переконати, що комуністична система це одна велика невдача, банкрутство й ошуканство.

Будьте такі добрі, може Ваші фахівці зуміють пояснити цю закарлючку мені й іншим цікавим читачам, бо я в економічній і сільськогосподарській ділянці невчена.

Зеновія Півторак
Філядельфія

Роман Григораш

СУМНА СТАРІСТЬ ЖЮЛЬ ВЕРНА

(1)

9-го березня 1886 року славний письменник Жюль Верн (1828-1905) вертався додому тихими вулицями Ам'єну після засідання Ам'єнської Академії. Впродовж чотирнадцяти років письменник не пропустив ні одного засідання, що закінчувалися о п'ятій годині, але того дня доповідь затягнулась і вже темніло, як письменник-академік завернув із Льонгевільського бульвару на тиху вулицю Шарля Дюбуа. Ступав спокійно. Темна постать якоїсь людини, що ховалася за рогом дому, не вивела письменника з задуми. Та як тільки вийняв він ключ, щоб відчинити двері, пролунав п о с т р і л. Верн обернувся. Друга куля влучила в ногу, але, не чуючи болю, він кинувся на напасника. Обидва повалилися на землю.

Відкривши очі, письменник побачив себе у своїй постелі. Лице дружини Оноріни, залите сльозами, похилилося над ним. Позаду стояв лікар Леноель. Ліва нога болюче мучила Верна, в голові шуміло від морфіни. Ранений старався щось сказати, але почував себе занадто ослабленим. Очі його примкнулися.

Ранком дружина, ледве здержуючи сльози, розповіла, що людина, яка стріляла на Верна — це Гастон Верн, син Поля Верна, єдиного письменникового брата. Цей молодий чоловік, урядовець міністерства закордонних справ, був улюбленцем письменника. Та від якогось часу опанувала його дивна манія. „Я повинен створити дядькові Жюлеві славу, яка йому належиться, — бурмотів Гастон. — Тепер уже він буде славний, тепер французька Академія іменує його своїм членом. Він буде сенатором, а пізніше президентом Франції!"

Гастон був арештований.

— Бідний хлопець, - прошептав ранений. — Хай доктор Леноель потвердить, що він психічно хорий. Треба приділити його до шпиталю, хай лікарі заопікуют ь с я сил.

Минали дні, тижні, місяці. Письменник лежав у своєму ліжку в кабінеті — мовчазний, ослаблений, відірваний від улюбленої роботи. Ніч не приносила полегші, безсоння відбирало решту сили.

„Нічого, — старалися потішити хворого лікарі, — правда, ви будете кульгати все життя, бо куля застрягла в кості, а витягнути її неможливо, але все ж таки ноги не треба ампутувати."

Одначе аж до с м е р т и Верн не міг зігнути ноги.

Біда біду родить. Майже цілий тиждень дружина не мала відваги сказати чоловікові, що дістала вістку із Монте Карльо про смерть його приятеля і видавця Жюля Етселя. Параліч уже давно прикував був до постелі старого Етселя. Неминучий кінець наступив 17-го березня.

Минуло кілька місяців і лист із Нанто (міста, де народився Жюль Верн) приніс сумну вістку про смерть матері письменника. Померла вона в сні на 86-му році життя у своєму великому домі при вулиці Жан Жака Руссо, де прожила більше як половину свого віку.

Напівкаліка, спираючись на плече дружини, постарілий письменник виїхав із Ам'єна наступного дня. Рідний дім, який він покинув 38 років тому, був пустий. Жюль Верн переходив із кімнати в кімнату, і кожний предмет пробуджував у ньому спогади. І коли вкінці повернув ключем у дверях, виходячи з дому, зрозумів, що ще один розділ його життя закінчився . . .

— Я нездужаю на ту саму хворобу, що й лорд Байрон*) і Талейран, — жартував Верн.

Вернові звички залишалися незміненими, тільки вставав він усі раніше й засиджувався за роботою допізна. Кожного дня, яка б не була погода, точно о дванадцятій годині, старен ь к и й Верн, якого знали всі в Ам'єні, виходив на прогулянку. Ішов поволі, налягаючи на ногу, спираючись на палицю із золотою ручкою. Її прислав хворому письменникові гурток англійс ь к и х школярів, прихильників його творчости, що вирізьбили на ній свої прізвища. „Ми вельми щасливі, посилаючи Вам цю палицю з підписами, що скажуть Вам, якою пошаною Ви втішаєтеся у багатьох тисяч хлопців Великобританії, — писали вони в залученому листі. — У нас, звичайно, рідко коли бувають гроші у кишені, Ви це знаєте. Одначе, наш подарунок не треба оцінювати зі сторони матеріяльної".

В чорному плащі, у старомодному капелюсі, наче провінціяльний нотар, сивоволосий, схожий, згідно з його власними словами, на „полярного в е д м едя, що звівся на задні лапи", — так написав про Верна молодий французький мистець Анрі Делярозієр у своєму альбомі „Ам'єнські силюети". Тільки орден Почесного Легіону вирізняв Верна серед юрби. Чи схожий цей силюет на того Жюль Верна, якого, коли він увійшов у приймальню міністра закордонних справ, вітав секретар привітними словами:

— Сідайте, будьте ласкаві, пане Верн. Після стількох подорожей ви напевно дуже втомилися.

*) Поет Байрон від народження мав одну ногу коротшу. Коли раз ішов з матір'ю, стрінула їх знайома пані. Із співчуттям поглянувши на гарного хлопчика, вона сказала: „Бідна дитинка!" Маленький Байрон сердито тупнув ногою і відповів: „Не кажи так!"

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 21-го ДО 25-го ТРАВНЯ 1973 РОКУ НА „СОЮЗІВЦІ", КЕРГОНКСОН, Н. Й.

(7)

4. Звіти членів Головної Ради

(Продовження)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО УНСОЮЗУ ІНЖ. АНАТОЛІЯ ДОРОШЕНКА

До березня 1972 р. я був головою Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Чикаґо.

Через зміну праці та мій переїзд до Мілвокі, Висконсин, на початку минулого року, не зміг проявити належно активної праці на союзовім полі.

Із досягів минулорічної праці відзначаю приєднання 10-ти членів; від часу останньої Конвенції приєднав 40 членів до УНСоюзу.

Також допоміг у полученні 252-го Відділу із 114-им, обидва при катедрі св. Володимира в Чикаго.

У біжучому році я — один із заступників голови Окружного Комітету.

ЗВІТ ГОЛОВНОЇ РАДНОЇ АННИ ГАРАС

Уже втретє після 27-ої Конвенції УНС доводиться мені звітувати перед Головним Урядом та великою союзовою громадою про мою діяльність на пості головної радної. Звітую за час від січня по кінець грудня 1972 р.

Тому, що я також виконую обов'язки голови Лігай-Велійської Округи та секретарки 47-го Відділу ім. Ольги Басараб в Бетлегемі, не можу й не згадати про них.

Як головна радна я брала участь в Річних Нарадах Головного Уряду УНС, що відбулись на Союзівці від 22-го до 26-го травня. Із доручення Екзекутиви я взяла участь в Річних Зборах Скрентонської Округи 30 вересня і Організаційних Нарадах Округи Твердого Вугілля 15-го жовтня.

Як голова Окружного Комітету, в першу чергу я дбала про це, щоб існувала співпраця між Відділами в Окрузі. Я була весь час в зв'язку з відділовими урядовцями, а вже найбільше старалась, щоб Округа сповнила організаційний обов'язок, а саме виконала призначену їй квоту. За ввесь час існування Округи, вперше нам вдалось здобути 118 нових членів, тим самим виконати квоту на 75 відсотків, що дало нам право одержати бонус в сумі 78.00 дол. Сума грошей невелика, але моральний успіх для Округи, а головно секретарів немає ціни. Коли взяти під увагу, що околиця Лігай Веллі переживала економічну кризу, то за так імпозантні успіхи Округи я — горда, і кредит за це належиться усім відділовим урядовцям 12-ти Відділів нашої союзової громади.

Узвітовому часі в Окрузі, відбуто двічі ширші наради получені з організаторським курсом, який провадив головний радний Степан Гавриш.

Якщо йдеться про розвагову частину, то 20 серпня влаштовано „День УНС" нашої Округи в Нортгемтоні. Свято це принесло моральний і матеріяльний успіх. 50 відсотків приходу з того свята передано на фонди потерпілих членів УНС від гурагану „Аґнес" в околицях Вілкес Беррі і Елмайри.

Як голові Округи доводилось мені часто репрезентувати її на різних імпрезах чи святах: 22-го січня репрезентувала Округу в посадника міста Бетлегем під час проголошення проклямації незалежности української держави. 11-го червня брала участь в „Дні УНС Філядельфійської Округи", що відбувся в Трентоні, а 10 вересня на святі 4-ох Округ стейту Ню Джерзі, що відбувся в Бавнд Бруку. Я була делеґаткою на XI Конґрес УККА, що відбувся в Ню Йорку від 6 до 8-го жовтня, та взяла участь в Конференції голів, що відбулась на Союзівці від 4 до 5-го листопада.

Сьогодні приходиться мені згадати передчасну смерть 1-го заступника голови бл. п. покійного Володимира Пинюка, який не лише був відданим союзовцем ,але й відомим діячем Лігай Велійської громади.

Від 1953 року я сповняю обов'язки секретарки 47-го Відділу ім. Ольги Басараб. На тому пості старалась, як і в попередніх роках, збагачувати Відділ новими членами. Вдалось мені здобути 60 нових членів, забезпечивши їх на 137.000 дол. Цей здобуток дав мені можність здобути перше місце між всіма секретарями Союзових Відділів, як жінок так і мужчин. За це одержала в нагороду від УНС двотомову англомовну Українську Енциклопедію. Сьомий рік належу до „Клюбу Заслужених Союзовців".

Працюючи для УНСоюзу, не занедбую і інших ділянок праці, а головно працюю у жіночих організаціях. Належу до ГУ ОЖ ОЧСУ, де я є головою Контрольної комісії, секретаркою Відділу ОЖ ОЧСУ в Алентавні і членкою Контрольної комісії ,1-го Відділу СУА в Бетлегемі. Проявляю теж активність у Відділі УККА, де належу до Управи.

На закінчення звіту мої рекомендації, які повинні б допомогти в дальшому розвою союзової праці.

1. Справа допомоги членам. Попереднього року, я пропонувала змінити бюрократичні союзові засади відносно допомоги хворим членам із Допомогового Фонду. На жаль, ми далі стосуємо ці старі методи, що коли член захворіє, то щоб одержати 30.00 дол. допомоги мусить бути щонайменше 5 місяців хворим, а відтак отримати від лікаря посвідку із ствердженням недуги. За лікарські оглядини треба заплатити 15.00 дол., а хворому залишається других 15.00 дол., що не вистачає на оплату найконечніших ліків. Тому рекомендую довір'яти відділовим урядовцям і на їхню рекомендацію за підписом голови, секретаря і касира приділяти ту допомогу.

2. Пропоную продовжувати кожного року започатковану вже Конференцію голів Окружних Комітетів Така Конференція повинна відбуватись ранньою весною, де спільно можна провести аналізу праці за попередній рік, а відтак знову спільно продискутувати загальний плян на біжучий рік. Конференція така повинна мати мати будуючий характер, чого на жаль не було під час першої Конференції, що відбулась на Союзівці.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ДМИТРА ПОПАДИНЦЯ

Моя праця на постах голови Відділу, голови Управи Окружного Комітету Відділів й члена Головного Уряду — головного радного у звітному 1972 р. була частинно перешкоджена відсутністю мого постійного побуту в Монтреалі, хоч була оправдана нестійкістю стану здоров'я і організаційно оформлена заступниками голів інж. В. Захаркевичем у 434-му Відділі й союзовим піонером Осипом Дячишиним в Управі ОКВідділів та в кінці погоджена з Організаційним Відділом і Головною Екзекутивою УНСоюзу.

Поміж нами був постійний зв'язок, тобто між мною, а членами Управи ОКВ і членами Управ, а зокрема зі секретарями поодиноких Відділів, Організаційним Відділом і обласним організатором УНС. Відбуто організаційну нараду й двічі збори членів ОКВідділів, на яких обговорювано організаційний стан поодиноких Відділів й шукано шляхів виходу з організаційної інертности. Переговорювано, і то кількакратно, з кількома союзовцями: Оцишком, Костюком, Сквирським і Ронішем, та з п-і; Мороз, Дольницькою, Шевчук і Манило про заінтересування їх стати окружними, постійними організаторами, а також пляновано особову переставку в кількох Відділах на пості секретарів, щоб одну із них ввести в ролю постійної організаторки та на жаль, всі ті заходи, що в деяких допомагали заступник гол. предсідника на Канаду сен. П. Юзик і гол. радний та обласний організатор В. Дідюк, досі не увінчались успіхами. Чотирикратний побут обласного організатора В. Дідюка в діловому році в всіх чотирьох порах року, в нашій метрополії і вияв доброї волі більшости секретарів допомогти йому й придбати хоч кілька членів також не принесли позитивних успіхів. Організаційний плян виконано збільшили стан членства, а 7 Відділів зменшили стан активного членства 1 на 1, 2 по 2, 2 по 3, 1 на 5, а 471-ий — найбільший закінчив рік із втратою 28 членів. У результаті наша Округа втратила всього 14 членів. Це вже п'ятий з черги рік, що наша Округа, переступивши в 1967 році кульмінаційний пункт, (це 100-річчя Канади, виступ на ЕХРО-67, ген. де Голля з окликом — „хай живе вільник квібек"!) і з 1.556 членів дійшла до 1,419, тобто втратила 137 членів. Тому нашим конвенційним і ювілейним завданням буде надробити втрачене й привернути нашій союзовій Окрузі організаційну амбіцію з попередніх двадцяти, 1947-1967 рр., що кожнорічно виказувала організаційний проґрес і з коло трьох сотень членів дійшли до 1 556 в 1967 році. Ми є свідомі, що від часу виступу покійного президента де Голля в нашій провінції в багатобільшому, а навіть і разючому, відсотку обнизилась економіка, збільшилось безробіття і відплив не-французів в інші провінції, а деякі пресові звітодавці передбачають „ісход" із введенням французької мови в урядах і в праці.

Згідно з урядових статистичних правдоподібностей з 1971 р. понад 12 тисяч осіб українського походження живе в провінції Квебек, а в околиці Монтреалю коло 10 тисяч, що в більшості нікуди вже не виберуться, бо вже вросли всебічно в квебецький ґрунт і суспільство, і при них залишиться усе національне духове і матеріяльне надбання, а між тим і так цінна і заслужена установа як УНСоюз. Ця дійсність і практичні міркування про майбутнє зобов'язують нас і Організаційний відділ УНСоюзу прикріпити до нашої Округи обласного організатора на довші реченці побуту й практичного зреалізування організаційного пляну днями і вечорами при допомозі секретарів або ними запрошених інших членів Управ їхніх Відділів, які повинні бути винагороджені за втрачений час, хоч би й коштом премії за члена або секретаря, з його премії. Як член Головного Уряду — головний радний, я брав активну участь в Річному Засіданні членів Головного Уряду і в працях комісій організаційної заступником голови, фінансової секретарем, спортової членом і заступником голови на Східню Канаду — Канадського Представництва., Я брав теж активну участь в засіданні членів Канадського Представництва 7 жовтня 1972 р.

З огляду на відсутність, хоч би мінімальних грошових засобів я не мав нагоди ані репрезентувати офіційно УНСоюз в зорганізованому житті нашої Округи, ані зложити святочних привітань, а рівночасно й оголошень для членства і зорганізованої громадськости від Головного Уряду й Батька Союзу. Із тих самих причин також і репрезентація Управи ОКВідділів УНСоюзу офіційно не проявлялась, а писемні привіти, без долученого чека не завжди брались до уваги. Навіть організаційна участь у діяльності Відділу КУК без заплачення річної членської вкладки не є толерована.

Із огляду на стан мого здоров'я Управа Союзівки за порозумінням з Головною Екзекутивою уможливила мені 10 тижневий побут під час сезону на Союзівці, на правах гостя, з обов'язком допомагати управителеві В. Квасові у веденні адміністрування торговельних пунктів в приміщеннях „Веселки". Хоч ця дія не має зв'язку з моїм постом Члена ГУряду то все ж таки, як виборний член ГУ я покористуватися моральним обов'язком і привілеєм висказати свої завваги і пропозиції компетентним чинникам управи Союзівки в дусі покращання організаційної обслуги, технічного розположення обстанови і облікової системи в господарстві відпочинково-виховного й культурно-розвагово сектора, в цілості організаційної системи УНСоюзу. Хочу тут подякувати моїм союзовим співпрацівникам і приятелям: інж. В. Захаркевичеві і О. Дячишиному за солідне заступство на постах голов Відділу і Управи ОКВідділів та В. Квасові, управителеві Союзівки за можливість там перебувати, бути співучасником всіх імпрез і користуватись всіма привілеями гостя на Союзівці.

Восени після, Дня Праці, висилаючи копію листа до Організаційного відділу УНС обласному організаторові В. Дідюкові, перед його виїздом до ГУ на організаційну конференцію ,я долучив записку, в якій знову, як і минулого року, я виявив охоту виїхати на кілька осінніх місяців у організаційних справах в Західню Канаду, а йому дораджував приїхати на довший час до Монтреалю й здійснити плян зорганізування нових членів. Мені йшлося про випробування континентального клімату в зв'язку з проблемою астми. Ані минулого року, ані цього звітного року я не ставив питання винагороди, а підсвідомо розчислював на зворот ефективних коштів комунікації і побуту, якщо оправдаю доцільність поїздки організацією нових членів. І цим разом я не одержав жадної відповіді в цій справі. Позитивний вплив клімату міг сприяти переїздові на постійний побут в Західній Канаді й змогу присвятитися організаційній праці для УНСоюзу.

Моя національно громадська активність виявлялась під кількома окремими і загальними аспектами. У Пласті, заініціюванням і участю у веденні збірки фондів на пластовий дім в Арґентині, викінчуванням збірки на Фонд Енциклопедії Українознавства, (досі осягнено загальну суму понад 50.000 дол), як голова патронату НТШ в Сарселі, Франція і заступник голови і організаційний референт Президії Ради за Патріярхат УКЦеркви та загальною участю в імпрезах і акціях,які відбувались у звітному році: як МПЮЗЗустріч в Іст Четгемі, в ЗСА, вітальна зустріч Ісповідника віри Владики Василя Величковського в Торонто, відзначення 40-річчя зорганізованого голоду в Україні в Монтреалі, та ін.

Річному Засіданні членів Головного Уряду УНС і його поодиноким комісіям пропоную розглянути справу дальшого буття і росту УНСоюзу в Канаді, яка вимагає не кількагодинного, до речі, принагідного, засідання членів Канадського Представництва, а всесторонньої студії з досвідним опитом організаційно-заавансованих національно-громадських діячів і наукових дослідників всесторонього способу життя і розвитку тут роджених ґенерацій, щоб могти з-поміж них підготовити кадру професійних організаторів, щоб організаційно включити їх в союзову громаду.

Рівночасно треба оформити УНС організаційно в двоступневій системі КУК і правно в двоступневій системі канадських провінційних і федерального урядів, щоб практично і правно унагляднити автономність дії УНСоюзу в Канаді.

В добі існування СКВУ, УККА і КУК та інших і міжкрайових-центральних установ із докладним розмежуванням діяльности в країнах поселення та всеобіймаючим станом нашого зорганізованого життя, чи не було б доцільним покликати до життя ряд студійних комісій, або передати повністю чи частинно такі функції вже існуючим, і доповнити новими на час одного року до XXVIII Конвенції, щоб прослідити доцільність многогранної діяльности братських союзів. Рівночасно — провести розслідні студії опитів, між всіми іншими етнічними братськими союзами в ЗСА і Канади, якщо це не противорічить державним двоступневим законам, відносно обмеження многогранности в праці, на добро суспільно-допомогової і забезпеченевої, та засягнути опінії про можливість введення приютів для старших віком членів братських союзів, навіть, коштом резервових фондів союзів, на співуділовій базі заінтересованих членів і при фінансовій допомозі комунальних, стейтових і федеральних урядів та публічних і приватних фундацій. Вивчивши можливості точности розрахунків за послуги видавництва для поодиноких відділів і департаментів та підприємств УНСоюзу та приходи із друкарських робіт, оголошень і пожертв з метою безплатної розсилки щоденника і тижневика „Свобода" головам союзових родин і дорослим самітнім членам згідно їхнього замовлення, як пропаґандивний засіб комунікації та інформації.

Забезпечити всі союзові Округи списком всіх, активних і виплачених, членів по Відділам для вможливлення організаційного плянування.

Щорічний організаційний плян поодиноких Округ і Відділів повинен бути студійно опрацьований і хоч приблизно реальний тоді матиме, хоч приблизну можливість бути здійсненим.

Введення хоч кількох, дійсно модерних поліс є конечний для практично-життьових вимог теперішнього технічно вишколеного фахівця, купця, підприємця, промисловця і професіоналіста.

Опрацювання пляну організаційних поїздок обласними і постійними організаторами повинно бути серйозне й респектоване обосторонньо, тобто Організаційним відділом УНСоюзу — відносно висилки організаторів в терен й Управами ОКВідділів — відносно підготовлення списків родин і осіб поодинокими Відділами, яких треба буде відвідати.

Якщо ідея безкоштовної „Свободи" для членів, як пропаґандивний засіб з обов'язком передачі в руки не-членів є нереальна, то „Союзова Трибуна" на мою думку повинна бути змодифікована, як пропаґандивний орган УНС на 4 сторінки, як щомісячний додаток до „Свободи" і хоч з подвійним тиражем для осібного забезпечення Відділів для поширення її поміж не-членами, а навіть і двомовного для молодих ґенерацій, що радше читають — мовою щоденного ужитку.

Щорічне виділювання грошових фондів на спортову активність в ЗСА зобов'язує УНС призначувати відповідні суми для зацікавлення спортом членів УНС при ОКВідділів в Канаді або Відділів при організаціях молоді, або уфундування трофеїв від УНС за здобуття перемог.

Справа репрезентації ГУ УНСоюзу його членами на поодиноких союзових організаційних нарадах, зборах і імпрезах і всіх інших з'їздах, ювілеях та інших святкуваннях національно-громадського і релігійного життя ,повинна бути більш співмірна відносно числа і осіб-членів та місцевостей, і розміру, і характеру всіх імпрез, бо вага союзового представництва і поширення ідеї є так само важливі по всіх Округах як і ювілейні святкування та з'їзди зорганізованого життя, які є часто краще підготовані і численніше заступлені та більш уважливо переведені.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО УНСОЮЗУ ТАРАС ШПИКУЛИ

Подаю звіт з моєї діяльности почавши від 1-го січня 1972 до кінця грудня 1972 р.

Окружний Комітет Відділів УНС в Чикаґо, що його очолював у звітовому році Михайло Ольшанський, я — член цієї Управи, улаштовував під час року засідання та збори для поширення і поглиблення союзової праці на терені Чикаґо і стейту Іллиной. На всіх тих засіданнях я брав участь та допомагав у його праці в міру часу й сил. Цей Окружний Комітет об'єднує 35 Союзових Відділів у Чикаґо та околиці. Продовж звітового року приєднано на терені Окружного Комітету 384 членів. На терені Окружного Комітету провадить фахово організаційну союзову працю Євген Репета, головний радний та обласний організатор на цю Округу, з яким я вповні кооперую.

Впродовж звітового часу я брав участь в різних імпрезах, ювілеях і т. п. великої Чикаґської громади та репрезентував Український Народний Союз. Між іншими імпрезами 19 лютого я брав участь у зустрічі українських католицьких єпископів, Преосв. Ярослава Ґабра і Єпископа з Торонта — Преосв. М. Борецького з громадянством. 20-го лютого на запрошення 379-го Відділу УНС я брав участь в його Річних Зборах. Від 20 до 26 травня я був учасником на Річних Зборах Головного Уряду УНСоюзу, що відбувалися на Союзівці. 17-го червня на припоручення головного предсідника Йосипа Лисогора я був делеґатом УНСоюзу на Конференцію Центральних Організацій ЗСА і Канади у справі створення Патріярхального комітету, що постав тоді під назвою Рада Українських Організацій ЗСА і Канади за Патріярхат Помісної УКЦеркви.

У зв'язку із організаційною підготовою до імпрези Окружного Комітету УНС — великого концерту Українського Молодечого Ансамблю „Євшан" з Нюарку і околиці, треба було присвятити більше часу, разом із предсідником Окружного Комітету М. Ольшанським. Цей концерт Ансамблю „Євшан' 'відбувся 30 вересня в авдиторії Лей-Технікал гай скулу в Чикаґо під спонзорством Окружного Комітету УНСоюзу з повним успіхом. 16 вересня я був делеґатом УНСоюзу на Конвеції і бенкеті ОДВУ в Чикаґо. 29-го вересня відбулися Організаційні Збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Чикаґо, на котрих була приявна п-і Уляна Дячук, головний касир УНС і виголосила доклад на тему Союзу. 1-го жовтня відбувся 60-літній Ювілей УСК „Провидіння", на котрому я був представником УНСоюзу. 6 і 7-го жовтня я брав участь як делеґат 221-го Відділу УНС на Конґресі УККА в Ню Йорку. 8-го жовтня, як репрезентант УНС був я учасником на бенкеті Української Православної Церкви св. Софії в Чикаґо. 15-го жовтня, з нагоди посвячення пропам'ятної таблиці нової української католицької церкви св. Володимира і Ольги я був учасником прийняття як репрезентант УНС. 5-го листопада я був учасником бенкету в честь новови-свяченого Єпископа української православної церкви Константина. 11-го листопада 22-ий Відділ УНСоюзу улаштовував Ювілей, на якому був приявний головний предсідник Йосип Лисогір. 12-го листопада відбулась стріча головного предсідника з кількома відділовими урядовцями в Чикаґо, в тому й зі мною. 1-го грудня старанням Окружного Комітету УНС відбувся курс відділових урядовців, на якому з рамени Головного Уряду реферували д-р Я. Падох і Євген Репета. Як секретар 221-го Відділу та головний радний я зорганізував у звітовому часі 32-ох нових членів.

У звітовому часі, як і попередніми роками, я очолював Дирекцію Дому Відділів УНСоюзу в Чикаґо та Лігу Американців Українського Походження, яка є Відділом УККА в Чикаґо. Я брав активну участь у праці наших громадських і церковних організацій, в переконанні, що така активність є корисною для української спільноти і водночас для УНСоюзу.

Мої рекомендації для добра УНСоюзу:

— Всі ми знаємо, що наша молодь, на жаль, відходить від нас. Щоб рятувати цю ситуацію — конечно і бажано, без уваги на кошти, мати окремих організаторів із молодих людей, котрі мали б відповідний підхід до молодих людей, щоб приєднувати їх в ряди УНСоюзу.

— Дивіденда, що її дає УНС своїм членам є занизька, треба її підвищити. Члени, що мають виплачені грамоти, повинні отримувати таку саму дивіденду, як активні члени.

— Членам, що мають грамоти на ціле життя і є членами 30 або і більше років, треба дати вищу дивіденду, а якщо можливо, звільнити їх від плачення вкладок. Якщо такі члени будуть вдоволені, тоді їхні діти, внуки і правнуки, не будуть вибирати грошового звороту, як це тепер часто трапляється, але залишаться далі членами та будуть брати додаткове забезпечення в УНСоюзі, а не в інших забезпеченевих підприємствах.

— Дати більше місця та поміщувати більше статтей про УНСоюз у нашому органі „Свобода". Пояснювати нашому членству та взагалі тим, що читають „Свободу" про всі роди забезпечень.

— Поміщувати платні оголошення у „Свободі" перед визначеною імпрезою, а не 3 чи 4 дні пізніше, як імпреза вже відбулася, бо такі оголошення не мають ніякої вартости для тих, що присилають, а за котрі треба платити.

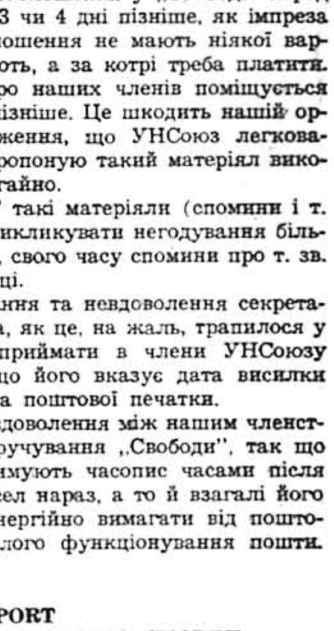
— Посмертні згадки про наших членів поміщується у „Свободі" 3 або 4 місяці пізніше. Це шкодить нашій організації, бо викликує враження, що УНСоюз легковажить власним членством. Пропоную такий матеріял використовувати у „Свободі" негайно.

— Оминати у „Свободі" такі матеріяли (спомини і т. п.), що непотрібно можуть викликувати негодування більшости членів УНС, як напр., свого часу спомини про т. зв. мниму зраду УГА в 1919 році.

— Щоб оминути нарікання та невдоволення секретарів та організаторів членства, як це, на жаль, трапилося у звітовому році, пропоную приймати в члени УНСоюзу кандидатів в тому місяці, що його вказує дата висилки листа з аплікацією згл. дата поштової печатки.

— Багато нарікань і невдоволення між нашим членством спричинює спізнене доручування „Свободи", так що трапляється, що члени отримують часопис часами після 7-10 днів, кільканадцять чисел нараз, а то й взагалі його не доручує пошта. Треба енергійно вимагати від поштових властей поправи недбалого функціонування пошти.

REPORT OF SUPREME ADVISOR ANNA CHOPEK

The year 1972 was a good year from an organizational standpoint in the small District Committee of which I am chairman and which encompasses 3 branches in Boston, 1 in Salem, Mass., and 1 in Manchester, New Hampshire.

I was involved in the arrangements made for a meeting of the officers of these branches, which was held in the meeting rooms of the Ukrainian Catholic Church of Christ the King in the fall as part of the membership drive. We were very pleased to host our Supreme Treasurer, Mrs. Ulana Diachuk, and our Supreme Advisor and assistant to the Supreme Secretary, Stefan Hawrysz. They spoke on organizational matters, on the various types of policies the Ukrainian National Association offers, and how to sell them. The officers of the various branches prepared a very fine coffee hour after the meeting.

On November 25, 1972, I held a meeting at my home, at which Dr. Michael Snihurowycz and Dr. Jaroslaw Padoch were present, as well as various officers of our local branches.

After both meetings, officers of the branches accompanied members of the organizational staff of the UNA, and as a result of their enthusiasm and the work of our secretaries, 1972 brought in 44 new members from our region.

(Продовження на стор. 4-ій)

4. Звіти членів Головної Ради

(Продовження зі стор. 3-ої)

I was in constant touch with the Treasurer of the UNA pertaining to the problems the secretary of Branch 374 had in collecting and remitting dues on time to our Home office. For some reason, a certain number of members, fail to recognize the importance of paying their premiums on time, creating great problems for the secretary as well as for the Home Office. Our members should realize that it is their duty to pay their premiums on time, and not the duty of the secretary to search them out wherever they may be to collect same. I have spent much time with the officers of this Branch in an attempt to put this Branch in good working order.

In my capacity as Supreme Advisor, I attended the annual meetings of Branch 374 and Branch 307.

On behalf of Branches 374 and 307, as well as the district committee of the UNA, I wish to express my appreciation to the Very Rev. Stephen A. Chomko, pastor of the Ukrainian Catholic Church of Christ the King for his wholehearted cooperation with us in allowing us the use of the church facilities for all of our meetings and various gettogethers without charge.

With the assistance of the secretaries of the Boston branches, we were instrumental in having the name of the Ukrainian National Association brought to the attention of the listeners of our Ukrainian Radio Hour in Boston.

As junior past president of the New England Fraternal Congress, I was very active in its programs which this past year consisted of a Flag Day Program on a Boston TV Station. At my suggestion, two Ukrainian girls in Ukrainian costume, members of the SUMA branch in Boston, sang the national anthem and God Bless America, and a presentation of the American flag was made during the program to the SUMA branch in Boston.

I attended the summer meeting of the Congress, which was also attended by our Vice-President, Prof. John Teluk, in Webster, Mass. The principal speech at this meeting was on how to make fraternalism work, and how to sell insurance. It was most informative.

The annual meeting of the Congress held in Boston in November was attended by Anne Remick, Mr. and Mrs. Peter Moroz, Mr. and Mrs. Fred David, of Branch 238, and Mr. and Mrs. Wolodymyr Fedoriw and Mr. and Mrs. Walter Hetmansky of Branch 374. Anne Remick, a very active secretary of Branch 238, was elected a Director of the New England Fraternal Congress.

I attended the annual meeting of the Supreme Assembly in May of last year and participated in all of its deliberations. I was also present at the meeting held in Soyuzivka in October of the chairmen of the various district committees, at which time I had an opportunity to meet with our new organizer for New England, Dr. M. Snihurowycz, and formulate plans for organization of members.

Throughout the year, I represented the UNA at various Ukrainian affairs in the Boston area, was present at the raising of the Ukrainian flag at Boston City Hall, and at the Mayor's office for the signing of proclamations on Ukrainian Independence Day.

I have at all times cooperated with the executive officers, and have fulfilled all the tasks assigned to me to the best of my ability.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО УНСОЮЗУ ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА

До статутових обов'язків головного урядовця належить дбати, щоб союзова організація росла, бо вона постала з українського народу, завжди була і є з українським народом і для українського народу діє повних 78 років. Я цей обов'язок виконував. Міняються статутові виконавці, але започаткована форма нашими союзовими піонерами незмінна, і ніхто її не змінить так довго, як існуватиме УНС. Бо наші піонери, закладаючи теперішню „Заморську Твердиню", яку в щоденних розмовах називаємо „Батьком Союзом", уважали, що тодішня їхня організація має служити всім українцям, без огляду на різниці релігійні, політичні, чи місце народження, а найголовніше повинна діяти в напрямі визволення нашої поневоленої Батьківщини.

У звітовому часі я був у зв'язку із Головною Екзекутивою УНСоюзу і виконував усі припоручені мені обов'язки.

31-го січня 1972 р., мені доручено репрезентувати УНСоюз на 35-річчю священства о. Володимира Андрушкова в Коговзі, Н. Й. Навесні я відбув річні Окружні Збори Ютицько-Сиракюзької і Тройської відділових союзових Округ. 4-го вересня взяв участь в похоронах заслуженого секретаря 57-го Відділу в Соговзі бл. п. Василя Жмуда. Відбув осінні Окружні Організаційні Збори Ютицько-Сиракюзької і Тройської союзових Округ.

23-го вересня 1972 р., на бенкеті з приводу 20-ліття існування 484-го Відділу в Ютиці, я отримав з рук головного секретаря д-ра Ярослава Падоха золотий годинник за 10 років членства у Клюбі Заслужених Союзовців.

4-5-го листопада 1972 року, я був учасником у засіданнях окружних голів на Союзівці.

9-го грудня 1972 р., як відпоручник Головної Екзекутиви, взяв участь в бенкеті з приводу існування 55-річчя 121-го Відділу в Ромі, Н. Й., та вручив почесні грамоти за 40-літню працю для УНСоюзу піонерам Василеві Чуйкові і Олександрові Ґадзові та іншим заслуженим відділовим урядникам.

Крім уряду головного радного, я виконував уряд голови Окружного Комітету Відділів УНС Ютицько-Сиракюзької Округи та секретаря 484-го Відділу в Ютиці. В суспільно-громадській ділянці я також виконував усі мої завдання. Як делеґат я взяв участь у XI Конґресі УККА.

Організаційна ділянка:

В організаційній ділянці, я присвятив багато часу Ютицько-Сиракюзькій і Тройській Округам Відділів, бо Округи горішнього Нюйоркського стейту, як: Рочестер і Боффало, без мого порозуміння, хоча це мій наявний терен, відпали.

В 1972 році, на жаль я зорганізував тільки 10 нових членів. Мале число зорганізування членів, можна б назвати неоправданим, але це ділялося майже по всіх Відділах. Найбільше відійшло членів з Молодечого Департаменут із Е-20 і Р-20 грамотами. Із поновно забезпечених залишився дуже малий відсоток, бо теперішня молодь ставиться з недовір'ям до всього, що є українське. Це, мабуть, защеплення таки від власних батьків, бо в багатьох випадках, батьки воліть зустріти в себе, вдома комерційного асекураційного аґента, як організатора рідної забезпеченевої установи. На жаль така є дійсність у нашому українському суспільстві. Навіть і молоді професіоналісти, яким, в більшій чи меншій мірі, допоміг УНСоюз, ставляться до нього з недовір'ям тільки тому, що він є український.

В Ютицько-Сиракюзькій Окрузі, якої я був головою, зорганізовано 99 нових членів, а в Тройській Окрузі, яка була в мойому засязі, зорганізовано 70 нових членів. Коли взяти до уваги обі Округи, то на перше місце вибився найстарший секретар-сеньйор 266-го Відділу в Амстердамі Василь Труфин — 25 членів, секретар 191-го Відділу, в Трой Василь Колодій 20 членів, секретарка 57-го Відділу в Коговзі панна Марта Жмуд — 13 членів і голова Тройської Округи та секретар 13-го Відділу в Вотервліті Павло Шевчук — 12 членів.

Секретарі 39 і 317-го Відділів у Сиракюзах Іван Пиндус і Микола Велич по 12 членів, секретар 121-го Відділу в Ром Василь Кобіто — 12 членів, секретар 271-го Відділу в Елмайра Іван Чопко — 12 членів, секретар 192-го Відділу в Геркімері Ярослав Сенишин — 11 членів і секретар 283-го Відділу в Обурні Григорій Гавришків — 11 членів. Решта секретарів в обох Округах зорганізували менше як 10 членів.

Разом в обох невеликих Округах зорганізовано 169 нових членів.

Число здається невелике, але воно максимальне, бо кожний відділовий секретар старався придбати максимум членів для свого Відділу. Та ще й пам'ятав, що зближається 80-річчя „Свободи" і УНСоюзу та передконвенційна і конвенційна кампанія, приєднання нових членів.

В міру можливостей, я виконував мої завдання, як головний радний для добра УНСоюзу так, як диктувало моє сумління. Якщо я мав успіхи на протязі звітного 1972 року, то за я вдячний тим всім, що співпрацювали зі мною, а головно урядникам союзових Округ та урядникам 484-го Відділу в Ютиці, які мені допомагали виконувати обов'язки не тільки перед нашою союзовою громадою, але й перед нашою поневоленою, але не скореною Батьківщиною.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО МИРОНА КУРОПАСЯ

My activities during the past year can be divided into two broad areas of endeavor: organizational and communal.

As a member of the UNA Education Research Committee, I was instrumental in having Lerner Publications publish "Ukrainians in America" as part of their "In America" series. The most significant aspect of this publication—which is already into a second printing—is that it is being purchased by American high schools throughout the United States. The UNA Research Committee should continue to take advantage of opportunities such as this in the future.

In keeping with my personal conviction that a UNA Supreme Assembly member should also be an active communal leader, I became involved in the development of a federal program which could help the Ukrainian community. As a result of my efforts, Project Senior Ethnic Find is now assisting the Ukrainian elderly in Chicago, Gary, Cleveland, and Detroit. Much still needs to be done in this area and the UNA sould do a lot more than it's doing now. It's time we had a UNA committee concerned with the problems of aging.

In conclusion I wish to state that my feelings concerning the UNA Supreme President have not changed. It is Mr. Lesawyer who must be held accountable for the unfortunate plight in which our organization currently finds itself. We're losing members and prestige every day; we are faced with a financial disaster if we don't rent our so-called "skyscraper"; democratic rule has been replaced by autocracy; the UNA is becoming increasingly "political" despite prohibitions against it in our constitution and by-laws; we have completely rejected fraternalism in favor of crass commercialism. These are sad times indeed for he UNA.

I still have hope in the integrity of the Supreme Assembly, however. Perhaps this year our suggestions for the good of the UNA—suggestions and motions which were ignored in the past—will be implemented. If this happens, we can reverse our present trend, win back our youth, and assure ourselves of a brilliant future.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО МИРОСЛАВА КАЛЬБИ

Як головний радний, я брав участь в минулорічному засіданні Головного Уряду УНСоюзу, та працював у секції молоді.

Безпосередньо після наших річних нарад, 28 травня минулого року, в Омазі, Небраска, заснував я союзову Область — „Центральну", в склад якої увійшли наші два Відділи з Омаги, Небраска і Відділи з Лінкольну, Небраска, Сент Джов, Міссурі, Кензас Сиґі, Кензас та Денвер, Кольорадо. Область зорганізовано для кращої координації, контактів та поліпшення союзової праці на тих теренах.

З нагоди переїзду головного касира УНС п-і Улини Дячук на Конвенцію Братніх Союзів до Тексасу в місяці серпні, ми влаштували їй зустріч з членами Центральної Области на спільному засіданні в Омазі, Небраска, яка позитивно закріпила зв'язок нашої Области із централею УНСоюзу. З цієї нагоди мого побуту в Омазі, вдалось мені там зорганізувати 10 нових членів.

У листопаді був я делеґований репрезентувати УНСоюз на святкуваннях „Українського Дня" в Лос Анджелесі, Каліфорнія, 12-го листопада, на якому я склав привіт від УНСоюзу. З цієї нагоди я залишився в Каліфорнії на два тижні, щоб провести певну союзову працю. У неділю 19-го, я репрезентував УНСоюз на бенкеті влаштованому з нагоди 25-ліття місцевої української католицької парафії. При допомозі голови місцевого Відділу УНС, інж. А. Рудника, секретаря П. Сильчака та станичного Пластової Станиці пл. сен. Є. Людкевича, вдалось мені зорганізувати 19 нових членів, а найважливіше, заснувати новий молодечий пластовий Відділ УНС 79-ий ім. д-ра О. Тисовського, який має усі дані на те, щоб вкоротці розростися до одного із більших наших союзових Відділів. Перебуваючи в Каліфорнії, я відвідав ще Сан Франсіско, де зорганізував дальших 6 нових членів, так, що із цієї поїздки, поза репрезентуванням УНС, наладнанням та закріпленням союзових справ та зв'язків, я заснував новий союзовий Відділ, та приєднав 25 нових членів. У тому звітовому часі, я як секретар приєднав теж 8 нових членів до мого Відділу, так що мій загальний союзовий здобуток це:

1. Створення Центральної Области;
2. Створення нового Відділу УНС в Лос Анджелесі;
3. Приєднання 43 нових членів.

Заплянування створення союзового об'єкту на Заході Америки, який був обговорюваний із усіма нашими союзовими Відділами і членами Заходу Америки, як конечно потрібним не лише для закріплення та росту нашого УНСоюзу, але цілої нашої спільноти на Заході Америки та був узгіднений із усіма головними урядовцями, та який забрав мені стільки часу і труду, на жаль цілковито був зігнорований нашим Головним Урядом УНСоюзу. Рівнож недостатня кооперація Головного Уряду, та редакції „Свободи" з нашими союзовими Відділами, неґативно відбивається на рості нашого членства.

Поза працею союзовою, брав як активну участь у нашому громадсько-політичному житті, як теж і американському, в якому я очолював Стейтовий комітет українців за перевибір Р. Ніксона на президента, та я є членом екзекутиви комітету національностей.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ЄВГЕНА РЕПЕТИ

Мої обов'язки, як головного радного, я здійснював, згідно з потребами Українського Народного Союзу і для його добра. Важливіші вияви моєї діяльности:

1. Присутність на сімох річних і організаційних зборах Округ: Чикаґо, Клівленду, Детройту і Янгставну.

2. Присутність на річних зборах наступних Відділів: 240 і 291 в Окрузі Клівленду, 51, 61, 221, 395 в Окрузі Чикаґо і 94 в Окрузі Детройту.

3 Присутність на бенкеті змагунів кругольного турніру у Детройті.

4. Репрезентував УНС на:
   а) Ґрадуації учнів найвищої кляси Українознавчої Школи в Чикаґо;
   б) закінченні шкільного року Школи Українознавства при українській православній церкві св. Володимира в Чикаґо;
   в) Здвизі СУМА-Захід у Клівленді;
   г) Ювілейному бенкеті Відділу УККА в Детройті;
   д) Святі української православної церкви у Ґошені, Індіяна.

5. Відвідав усі кляси, або тільки вищі наступних шкіл: Школа Українознавства при УККА в Чикаґо-Північ, Школа Українознавства при УККА-Середній Південь, Школа Школа Українознавства при українській православній церкві св. Володимира в Чикаґо, Школа Українознавства при УККА у Клівленді, цілоденна Вища Школа при парафії Непорочного Зачаття української католицької церкви в Детройті.

Під час відвідин кляс роздано учням олівці і обкладинки на книжки виготовлені УНСоюзом та поінформовано учнів про УНС.

6. Зустрівся з настоятельками цілоденних початкових парафіяльних шкіл в Детройті і Клівленді та передав через них для учнів їхніх шкіл олівці і обкладинки УНС.

7. Відвідав сумівський і пластовий табори у Детройті, обзнайомлюючись з їхніми проблемами.

8. Брав участь у:
   а) Конґресі Братських Союзів стейту Мичиґен, на якому був вибраний до його уряду;
   б) Союзовому Дні Округи Клівленду;
   в) Похоронах: пок. Петра Пуцила, головного касира УНС, пок. Івана Смереки, довголітнього секретаря 175-го Відділу у Детройті і пок. Степана Рубахи, довголітнього члена Управи 20-го Відділу Гемтремку, Мич.

9. Спільно з головним секретарем д-ром Ярославом Падохом ми перевели одноденний організаційний курс для секретарів і організаторів Округи Чикаґо.

10. Брав участь у Річних Нарадах Головного Уряду УНСоюзу від 22-го до 26-го травня 1972 р.

Із мого звітування видно, що більша частина моєї діяльности відносилася до контактів з молоддю, бо я уважаю, що молодь мусить бути ввесь час в центрі нашої уваги.

Для кращого розвитку УНС пропоную:

1. Підвищити організаційну винагороду відділовим організаторам.

2. Змодифікувати систему бонусів в той спосіб, щоб заохотити секретарів приєднувати членів на більші суми забезпечення.

3. Підвищити дивіденду членам на грамоти, що є правосильна в 10 і більше років та виплачувати її членам згідно з календарним роком.

4. Продовжувати і посилити рекляму УНС серед молоді передусім дорогою безпосередньої допомоги молоді у її різних виявах.

5. Виготовити наліпки на авта з емблемою УНС.

Закінчуючи мій звіт, складаю подяку Окружним Комітетам Округ: Чикаґо, Детройту, Клівленду і Янгставну за співпрацю зі мною. Дякую членам Управ Відділів, а передусім секретарям за їхнє сумлінне виконування обов'язків. Зокрема дякую і складаю признання тим секретарям і організаторам, що постійно дбали про ріст нових членів.

REPORT OF SUPREME ADVISOR ANDREW JULA

February 23, 1972 was a sad day for our great fraternal organization, made so by the sudden and unexepected death of our Supreme Treasurer, Peter Pucilo. It was a great blow to come so soon after the unexpected death a few years ago of John Kokolski, who was serving as our Supreme Treasurer. Both of these men will always be remembered as dedicated fraternalists and patriots.

As it was given great coverage in the Ukrainian Weekly, our Seventh Ukrainian National Association bowling tournament was a success. Our Eighth bowling tournament is being held in Ambridge, Pennsylvania on May 25 and May 26, 1973.

On June 27, I represented our organization in company with our vice-president, Prof. John Teluk, at a seminar of the four Ukrainian fraternals. This seminar was held in Pittsburgh and was hosted by the Ukrainian National Aid Association, headquartered in Pittsburgh. Dr. J. Padoch and Prof. Teluk gave very informative talks about our organization.

I was informed by the President of the Pennsylvania Fraternal Congress that I was designated as a member of the field promotion committee. The Congress was held in the William Penn Hotel, Pittsburgh, on November 13-14. Supreme Auditor Dr. I. Skalczuk from Philadelphia also attended this Congress. I was a candidate for the Executive Board, but was not elected. We, Ukrainians can be very proud, because to head the Pennsylvania Fraternal Congress for 1973, our fellow fraternal organization, the Ukrainian Workingmen's Association representative at the Congress, Edward Popil, was elected to the office of President.

A regional meeting of the Western Pennsylvania district was held at the Hotel Hilton, on September 29. Also attending this meeting was our President, Joseph Lesawyer.

As Mr. Lesawyer was committed to another engagement, I was requested to represent our organization at a testimonial for charter member, Andrew Hussar, of Branch 289 in Rochester, N.Y. on Saturday, December 2, 1972. It was a great honor to participate in this event and to pay tribute to a wonderful man. Mr. Andrew Hussar is the father of one of our former Supreme Advisors, William Hussar.

As for organizing new members, I was instrumental in recruiting 12 new members in 1972. As 1973 is a pre-convention year, I and all of us should put our shoulders to this great organization and fulfill the quota that our organizing department has requested, so that our convention in 1974 can show to the delegates and the rest of the country what and why our organization, the Ukrainian National Association is the largest Ukrainian fraternal.

Після закінчення звітування головних радних, гол. предсідник запросив до звітування адміністратора „Союзівки" Володимира Кваса.

(Продовження на стор. 5-ій)

КОРОТКІ ВІСТКИ

Середа, 13-го червня 1973 р.

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ПІДТРИМАВ РІШЕННЯ НИЖЧОГО СУДУ в справі занечищення повітря. Обидва суди постановили, що стейти не можуть допустити, щоб їхнє повітря стало більше занечищеним ніж воно є тепер. Найвищий Суд був поділений в своїх поглядах на цю справу, бо 4-ох суддів голосувало „за", 4-ох „проти", а один стримався від голосування. В таких випадках залишається в силі рішення нижчого суду та не створюється леґальний прецедент. В даному випадку, хоч не було встановлено прецеденту, це рішення Найвищого Суду наказує стейтам вдержати якість свого повітря на теперішньому рівні, навіть у місцевостях, де якість повітря є набагато краща ніж у великих індустріяльних містах.

ГУБЕРНАТОР РОКЕФЕЛЛЕР ЗРОБИВ ПЕРШІ ЗАХОДИ в справі полагодження страйку гробокопачів, підписуючи закон, який може примусити страйкуючих робітників почати переговори з працедавцями. Але щоб цей закон став правосильним, то стейтовий комішенер здоров'я мусить потвердити, що теперішній страйк гробокопачів загрожує публічному здоров'ю. Коли комішенер це зробить, то губернатор зможе видати екзекутивний розпорядок з наказом страйкуючим робітникам повернутися до праці в час, коли переговори з працедавцями будуть продовжуватися. Теперішній страйк охоплює гробокопачів на всіх цвинтарях метрополітальної округи.

В КОСМОС БУВ ЗАПУЩЕНИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ САТЕЛІТ „ЕКСПЛОРЕР 49", який кружлятиме навколо місяця. Цей останній з черги місячний сателіт вилетів із Кейп Кеннеді, Флорида, у неділю, 10-го червня. За 5 днів сателіт повинен бути в орбіті Місяця. Завданням цього сателіта є передавати на Землю електронічні сиґнали, яких видають із себе деякі зоряні констеляції, як також сонце й деякі плянети. ЗСА не має тепер плянів продовжувати програму висилання ракет на поверхню місяця, хоч правдоподібно, така програма може бути відновлена в 1980-их роках.

НОВІ ЗАХОДИ УРЯДУ В БОРОТЬБІ З УСЕ ШИРШОЮ ІНФЛЯЦІЄЮ будуть, правдоподібно, проголошені президентом Ніксоном у цю середу, 13-го червня. Деякі коментатори твердять, що Президент не встановить твердої контролі цін і платень, а буде шукати розв'язки цієї проблеми у вищій продукції. Президент Ніксон вже кілька разів заявляв, що коли буде більше продуктів, тобто, коли постачання буде дорівнювати попитові, то ціни на харчові та інші продукти зменшаться. Але існує також можливість, що Президент проголосить „замороження" на деякі ціни та платні. Чи таке „замороження" тривало б 90 днів, як це було в останньому „замороженні", проголошеному в серпні 1971-го року, і які категорії платень та цін воно мало б охоплювати — не відомо.

СОВЄТСЬКИЙ ПАСАЖИРСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ „Михаїл Лермонтов" причалив до нюйоркської пристані в понеділок, 11-го червня. Це перший раз від 25-ох років, що пасажирський корабель із Совєтського Союзу відвідує ЗСА. На „Лермонтові" було тільки 66 пасажирів, хоч корабель збудований на 700. Пасажири в більшості — це туристи із Західньої Европи. Але між ними знаходився також совєтський композитор Д. Шостакович, який прибув до Америки із своєю дружиною. Шостакович має дістати почесний докторат від Нордвестерн університету в Еванстос, Ілліной.

ОФІЦІЙНИЙ РЕЧНИК САЙҐОНСЬКОГО УРЯДУ поінформував, що президент Нгуєн Ван Тіє не погодиться на ніякі поступки комуністам, якщо б такі були зроблені американцями в часі поновних переговорів в Парижі. Згідно з заявою уряду, Південний В'єтнам вже поробив далекойдучі концесії комуністам і не може поступатися далі на ніякому відтинку.

НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ закінчив 11 червня свою офіційну візиту в Ізраїлі. Недовго перед його відлетом стався випадок, який міг коштувати поранення, а то й життя канцлерові, коли сильний вітер пересунув гелікоптер, в якому знаходився канцлер, оглядаючи історичні місця з гірської твердині Масада. Гелікоптер зупинився не більше як 100 футів від провалля. У висліді випадку деякі з оточення канцлера були поранені.

В 25-ТУ РІЧНИЦЮ ІСНУВАННЯ ІЗРАЇЛЮ як окремої держави, в Ню Йорку відбулася велика парада по 5-ій Евеню. В параді, яка відбулася 10 червня, взяло участь близько 75,000 людей. Всюди було видно біло-сині прапори та прапорці Ізраїлю та було чути ізраїльську музику. На трибуні були майже всі кандидати на міські пости у виборах, які відбудуться в настунному листопаді, як також посадник Джон Ліндзі та представники ізраїльського уряду та ізраїльських посольств у ЗСА.

АСТРОНАВТИ НА „СКАЙЛЕБ"-І ПРОДОВЖУЮТЬ ЕКСПЕРИМЕНТИ, зв'язані з вивченням стану лісів, обсервацією стану занечищення води й повітря та з обсервацією розташування мінеральних родовищ на просторі від Британської Колюмбії в Канаді аж до південної частини Бразилії. Ці досліди астронавти виконують за допомогою сильних телескопів, через які роблять знімки земної кулі. Астронавтам повелось також розв'язати одну проблему з системою охолодження нутра цієї велетенської космічної ляборатрії. Кілька днів тому один клапан в цій системі застряг, спричиняючи деяке перегрівання. В останню неділю астронавти направили його і тепер система для охолодження функціонує нормально.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ ВАЖКІ БОЇ, такі ж інтенсивні, як були в жовтні минулого року, коли започатковано розмови про перемир'я, і в січні цього року, перед підписанням договору про мир. Кожна із воюючих сторін, і в'єтконґ, тобто комуністичні партизани з допомогою північних в'єтнамців, і південні в'єтнамці намагаються опанувати якнайбільше території. За один тільки день, 8 червня у Південному В'єтнамі було понад 160 збройних сутичок, два рази стільки, як їх було кожного дня в травні.

В неділю, 17-го червня 1973 року

КОНЦЕРТ

УЧНІВ-СТУДЕНТІВ

Проф. ЗОЇ МАРКОВИЧ

в церковній залі Царя Христа

при вул. 16 і Каюга у Філядельфії, Па.

В програмі: Бах, Бетговен, Шуман, Шуберт, Шопен, Моцарт, Ґріґ, Чайковський, Бела-Барток, Рахманінов, Лисенко, Леонтович, Барвінський, Кабалевський, В. Шуть, Безкоровайний.

Участь беруть: Христина Комановська, Ліда Німилович, Роман Лупань, Аліса Стайнітц, Олена Дробот, Андрій Іваськів, Ірена Стайнітц, Марія Зін, Віра Прищляк, Володимир Стасюк, Галина Небесна, Ольга Василів, Рената Яремович, Ніна Пацовська, Світлана Квітка, Маріянна Прищляк, Христина Квітка, Леся Крих, Марта Німилович, Рома Касіян, Алексайдер Граур, Люба Прищляк, Таня Німилович, Патриція Леонард, Юрій Іваськів, Сара Клевелл, Олег Кондрат, Еріка Райбріч, Тамара Петришин, Лаура Райбріч, Марія Мадай, Порція Райбріч, Луїза Граур.

Початок точно о год. 6:00 веч. Вступ вільний.

Перший раз

ЗА 41 РОКІВ В ІСТОРІЇ ІСНУВАННЯ

Radio City Music Hall

на сцені українські

танцюристи

ЛЕВКО СТРОЦЬКИЙ

та

РОМАН СТРОЦЬКИЙ

які мають найкращу оцінку американської преси — просять про піддержку українського громадянства.

УКРАЇНЦІ

НЮ ЙОРКУ і ОКРУГИ!

18-го червня ц. р. до ЗСА прибуває Л. Брежнєв — володар імперського царства СССР. Він шукає економічної підтримки для будови московського комунізму в СССР, уряд якого намагається ліквідувати українську й інші поневолені Москвою нації, — злити їх з „великим русским народом".

Не можемо мовчати. Нашим обов'язком є запротестувати проти большевицького вандалізму в Україні, пригадати американцям про злодійську політику Л. Брежнєва.

Для того Організації Українського Визвольного Фронту в співпраці з Об'єднаним Комітетом Українсько-Американських Організацій м. Ню Йорку — Відділ УККА — разом організують в неділю, 17-го червня, о год. 2-ій протестаційну демонстрацію. Збірка демонстрантів на 47-ій вулиці і 1-ша евеня, навпроти будинку Об'єднаних Націй.

Прибудьмо всі, пригадаймо замучених у голодовій облозі і запротестуймо проти нинішнього національно-культурного винародовлення в Україні, яке веде большевицький уряд під проводом Л. Брежнєва.

Всі на демонстрацію! Вимагаймо звільнення культурних діячів України.

Геть московський колоніялізм!

Масовою участю підтримаймо демонстрацію ПАБНА — в понеділок, 18-го червня, год. 6-та, місце: 5-та евеня і 42-га вулиця.

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ЗСА

Увага! **Нюарк, Ірвінгтон й околиця!** Увага!

У ЗВ'ЯЗКУ З ЦИМ, ЩО

в неділю, 17-го червня 1973 року, о год. 2-ій по пол.

— відбудеться —

в Ню Йорку, навпроти будинку ОН

(47 вул. і 1-ша евеня)

ПРОТЕСТАЦІЙНА МАНІФЕСТАЦІЯ

З ПРИВОДУ ПРИЇЗДУ ДО ЗСА

московсько-большевицького диктатора Л. Брежнєва

I Відділ ООЧСУ в Нюарку для облегшення переїзду з Нюарку й околиць, на маніфестацію, замовив

спеціяльні автобуси, які від'їдуть від УНДому

в Ірвінґтоні, Н. Дж.

в неділю, 17-го червня, о год. 1-ій по пол.

Зголошення на автобуси приймається щоденно в УНДомі від 6-10 веч. особисто або телефонічно — 372-9856.

Успішний дебют

Молодий, бо щойно 18-літній челіст із Ню Гейвену Нестор Цибрівський, виступивши 1 червня ц. р. в Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, з власним концертом, заскочив усіх технічним заавансуванням і мистецькою зрілістю. Очевидно, що молодому музиці акомпаньював - товаришив з любов'ю та уважливістю відомий педагог і акомпаньятор, рідний батько, Юрій. Звідсіля то й їхня прекрасна зіграність.

Вже в третім тоні челіста ви почули не тільки кріпкий і звучністю знаменитий тон, але й гнучкість та динамічну спроможність. Скочні і цупкі пальці лівої руки, та певний і розмашистий смичок правої, це не лише доказ його власної спосібности, але й першорядного вчителя і славетного челіста, що ним є бразилієць Альдо Парісо (теж професор музичного відділу Єйлського університету). Та ще відомо, що знамениті вчителі недешеві..

Програма була музично дуже добре підібрана. Бахова „Соната" ч. 2, в Д-дур, Боккеріні: „Соната" в А-дур і де Фалля: „Еспанська народна сюїта", а по перерві Бетговена „Соната" ч. 1, в Ф-дур. Без сумніву, укладання програми в протилежному порядку, себто Бетговен спочатку було б ефективніше і вдячніше, та вартості концерту це не зменшувало.

Технічно молодий челіст осягнув уже дуже багато. Його крещенда, пініссіма фляжіолети і ритмічність приковували до себе увагу кожного. А темперамент його був панівним чинником концерту. Тільки один-два найвищі тони не мали ще стовідсоткової певности.

Публіки обмаль; зате оплески — невмовкаючі. Цей концерт варто було почути, бо Нестор зі своїм звучним інструментом, це в нас — на жаль — виїняток. Мені відомі принаймні три - чотири випадки, як наші молоді челісти провалились безповоротно із-за коверзування юних літ. Навіть із України немає вісток про челістів-солістів. Ясно ж, що Москва нашим солістам, як українцям, не сприяє зовсім. А крім цього чельо, це найважчий і — до речі — чи не найкращий зі всіх струнних інструментів. Василь Барвінський, композитор - піяніст був залюблений у чельо.

Батько Юрій опрацював програму дуже дбайливо і акомпаньялент був на гарному мистецькому рівні.

Чи мав цей концерт які тіні? Тільки одну: брак рідної української музики. Німці, французи, американці ґрають рідну музику. Молоді, українські виконавці оминають нашу музику. Це нічим ніяк і ніколи не може бути оправдане. В нас існує і чельова музична література. І ми звичайно не маємо найменшого сумніву, що наш талановитий Нестор українську музику, зі самовідданням, гратиме.

Теодор Терен - Юськів

КОМУНІСТИЧНІ ПОВСТАНСЬКІ ЧАСТИНИ продовжують бомбардувати столицю Камбоджі Пном Пенг. Під постійним мінометним вогнем знаходиться в перший мір. летовище недалеко столиці. Урядові війська намагаються відкинути комуністів із стратегічно важливих позицій на захід від столиці, вздовж дороги ч. 4.

Українська Православна Катедра СВ. ТРОЇЦІ
359 Broome Street, New York, N.Y.

повідомляє, що

в неділю, 17-го червня 1973 року

ОБХОДИТЬ

ХРАМОВЕ СВЯТО

О год. 10-ій ранку

ТОРЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ

відправить

Високопреосвященний Єпископ Марко

в СОСЛУЖЕННІ ДУХОВЕНСТВА

[Після Служби Божої]

СПІЛЬНА ТРАПЕЗА

в ЦЕРКОВНІЙ ЗАЛІ

під зарядом СЕСТРИЦТВА ПАРАФІЇ.

До численної участи в нашому Святі, запрошуємо Парафіян, Прихожан і Друзів.

НАСТОЯТЕЛЬ
ПАРАФІЯЛЬНА РАДА
СЕСТРИЦТВО і БРАТСТВО

З глибоким сумом повідомляю, що в понеділок, 11 червня 1973 р. о год. 11:10 веч. несподівано упокоївся в Бозі на 65-му році життя мій Найдорожчий і Найлюбіший ЧОЛОВІК

ТЕОДОСІЙ ВАГАТОВИЧ

народжений в с. Дружбополь, на Волині, Україна.

ПАНАХИДА — в четвер, 14-го червня 1973 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

В п'ятницю, 15-го червня ц. р. о год. 7-ій веч. буде відправлена ПАНАХИДА в Українському Православному Соборі при 185 S. 5th Street, Бруклин (коло Бруклин Бридж).

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 16-го червня 1973 р. з церкви, де о год. 9-ій ранку буде відправлена Заупокійна Служба Божа, а опісля на цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому горі і смутку:

дружина — ГАЛИНА
теща — ОЛЕНА

Оселя Українського Робітничого Союзу
„ВЕРХОВИНА"

повідомляє про

ЗЕЛЕНІ СВЯТА
на „ВЕРХОВИНІ"

в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

ПРОГРАМА

Субота, 16-го червня 1973 року

Год. 7-ма веч. — Ватра „Молодої Думки" і гостей.
Год. 8:30 веч. — Імпреза-Забава ОМУС

Неділя, 17-го червня 1973 року

Год. 10-та ранку — Служба Божа в Українській Православній Каплиці.
Год. 11-та ранку — Служба Божа в Українській Католицькій Церкві.
Год. 12-та дня — Збірка — Похід на Могилу — Панахида.
Год. 1-ша по пол. — Обід.
Год. 3-тя по пол. — Спільний концерт членів ОМУС, „Молодої Думки" і Бандуристів „Думки".

Вчинок гідний наслідування

Темп сучасного модерного життя нерідко віддалює людську увагу від того, що наші люди можуть спопуляризувати українські культурні надбання, на що є у країнах вільного світу немало можливостей.

Наша культура творилася предовгу низку століть — від Трипілля донині — і має великі вартості, з якими можемо сміливо йти поміж усі цивілізовані народи і ще раз гідно показати талановитість і винахідливість української людини. Очевидно, не можна й не треба обмежуватися лише певною галузкою престарого, глибоко закоріненого та дуже розгалуженого прemіцного нашого дерева — культури. Було б дуже побажаним, щоб українство у вільному світі спромоглося на всесторонню пропаґанду наших культурних надбань. І тут кожну вітку могли б показувати люди певних зацікавлень — малярі, скульптори, архітекти, і ін. Це б принесло нашій національній справі багато користей, бо ж культура — це найпереконливіший амбасадор української національної справи. — Хіба ми цього не робимо? — спитає хтось, поспішаючи з позитивною відповіддю. Ніхто не перечить, що в цій ділянці зробилося і робиться немало. Але світ іде уперед. Приходять нові покоління. Отже, виникає потреба сталого повсякчасного пропагування нашої справи, а цьому шляхетному ділу дуже багато допомагають культурні надбання. Ці вартості самопромовисті, але треба з ними йти в найширші сфери народу, серед якого приходиться жити нашим землякам у тій чи іншій країні.

Можна, наприклад під час Великоднього тижня показати українські писанки, що завжди приваблює чужинців. І це зробила мисткиня Д. Онищук, виставивши писанки у публічній бібліотеці при вул. Блюр Захід (Торонто). Копула з нашими писанками стоїть недалеко вхідних дверей, і кожний відвідувач з цікавістю загляне до неї. Через її скляні стіни він без труду побачить писанки, пояснення їхньої символіки, напис англійською мовою „Українські Великодні писанки" (і цією ж мовою пояснення символіки). На дні копули зображена мапа України, і на ній є писанки київські, волинські, лемківські і інших областей; довкола мапи також писанки. Дві таблиці зображують символіку у барвах з поясненнями.

Уявімо собі, що так зробили б наші відповідні організації по всіх публічних бібліотеках усього вільного світу! І не лише писанок, а й інших галузей української культури — чи не було б це дуже добрим вчинком для нас і для наших співмешканців, які ще раз мали б нагоду переконатися на що є здібний наш народ, які великі поступки зробили його талановиті одиниці чи окремі групи. Говорити самі за себе, популяризувати нашу культуру — це наш святий обов'язок, бо наші вороги — і цього не треба забувати! — це лише можуть — там і шкодять нам і нашій національній справі.

Цей обов'язок мисткиня Д. Онищук у своїй ділянці добре виконує, за що належиться їй щира подяка, а іншим нехай ця її праця стане прикладом у здійсненні шляхетного діла — популяризації української культури у всій її чарівній і величности.

Петро Росико

Замість квітів, в день посвячення пам'ятника, 17-го червня 1973 р. на могилі нашої Дорогої і Незабутньої

бл. п. Марії Когутяк

складаємо 50.00 долярів на Фонд Її імені.

МАРІЯ з КОГУТЯКІВ і інж. ОРЕСТ ГЛАДКІ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Інж. ТЕОДОРА ІЛЬНИЦЬКОГО
на „Церкву в Потребі" зложили:

Д-р Володимир і Теодозія БОГОНОВИЧІ	$15.00
Мартин і Ірина НОВАКІВСЬКІ	10.00
Марія МЕДВІДЬ	10.00

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

ПОДЯКА

Дня 4-го травня по короткій, але тяжкій недузі, з Волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність на 60-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, ТЕСТЬ

Д-р РОМАН КОВАЛЬСЬКИЙ

Цією дорогою хочемо зложити щиру подяку всім Друзям, Знайомим, людям Доброї Волі, які старалися фізично чи морально допомогти нашому Найдорожчому, та після закінчення Його туземної життєвої мандрівки, своєю участю у Заупокійних Богослуженнях і похоронах віддали Йому останню прислугу та жертвували на добродійні цілі і на Служби Божі, та причинилися до закріплення пам'яти про Покійного.

Щиро дякуємо пароховi о. М. Бутринському за його відвідини в шпиталі, та приготовлення Хворого в дорогу Вічности через св. Евхаристію. Сердечно дякуємо Високопреподобному Митроп. Радникові о. П. Джулинському за похоронні відправи та останні прощальні слова.

Дякуємо о. І. Кротецеві за молитви по Покійнім.

Не менше ж дякуємо о. Протопресвітерові Ф. Білецькому, настоятелеві Українського Православного Катедрального Собору св. Володимира за Службу Божу в день Його операції.

Щиро дякуємо другові Миколі Сенчишакові, який не жалував ні часу, ні коштів, ні здоров'я, щоб помогти і утримати безнадійного в надії, облегшити Його страждання вірою в перемогу.

Дякуємо другові д-рові А. Фаріонові за його старанну опіку чи в день, чи в ночі, та прощальні слова над могилою друга.

Другові д-рові М. Коленському за телефонічні розради, якими живилась надія нашого Найдорожчого.

П. О. Шереметі за братські відвідини.

Зі щирого серця дякую паням: Кат. Сенчишак за телефони здалека, щоб розвіяти мої тяжкі думки та підкріпити мене душевно, за щасливі хвилини нашого гостинства в час хвороби Чоловіка, якого возила, щоб ущасливити Його останні дні, користаючись природою, весняною травою, бруньками дерев, пташками, які тількищо повернулись з далекої мандрівки, сонечком, цим всім, що ми могли добре бачити через великі скляні двері у Вікасин.

Дякую паням: С. Фаріон, Г. Коленській, Л. Шереметі, М. Стрільчук, які своїми дарами хотіли пропхати промінчик розради в день великого свята Великодня.

Не менше вдячна панству Фон Смолінським за старання лишити вічну пам'ятку по смерти нашого Найдорожчого, фотознімками.

Дякуємо пані Л. Зарицькій-Ременюк за замовлену Службу Божу в Ст. Пітерс Черч, під час хвороби.

Дякуємо Побратимам Дивізійникам, Союзові Українських Ветеранів, Об'єднанню б. Вояків Українців в Америці, Українським Січовим Стрільцям, Українському Вільному Козацтву, Товариству колишніх Вояків УПА, які під проводом голови станиці Дивізійників п. Б. Кацуби, так численно прибули, щоб вшанувати належно свого Друга по Зброї, та прощального слова п. І. Ярихана.

Дякуємо Тим, що перенесли Його домовину з похоронного заведення до церкви св. Володимира й Ольги, а відтак на цвинтар, на місце Вічного Спочинку.

Дякуємо Лікарському Товариству, якого члени масово прибули віддати останній поклін колезі, та за прощальні слова виголошені п. д-ром В. Марчуком.

Дякуємо 29 та 101 Відділові СУА за щирі співчуття.

Дякуємо Жертводавцям, які склали пожертви на Будівельний Фонд. Дякуємо панству Дурбакам і Бурштинським, які склали пожертву на НТШ.

Вкінці наша сердечна подяка Всім Тим, що в тяжкі хвилини нашого горя, висловили нам свої щирі співчуття своїми численними участями в Парастасах, похоронi та поминках, як рівнож Тим, які квітами і вінками украсили домовину нашого Найдорожчого.

Дякуємо п. Музиці і Син, який вірцево, добросовісно і щиро провів похорон.

Можливо, що ми когось нехотячи оминули і не змогли подякувати, тому просимо Всевишнього, що все знає, щоби Всім за кожний вияв помочі, доброго серця і співчуття винагородив сторицею за все добро.

ОЛЬГА — дружина
НАТАЛКА — дочка
ЛЕВКО — зять
ЕРІК, ЛЕНА, ХРИСТИНА — внуки
ЕВГЕН — син

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Друзями і Знайомими, що 11-го червня 1973 р. відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДО

ПРОФ. ОСИП ЛЕВИЦЬКИЙ

невтомний педагог-виховник і приятель української молоді в Україні і на чужині.

У смутку:

ТЕТЯНА — донька з мужем ЯРОСЛАВОМ СТРІЛЬБИЦЬКИМ і донькою КСЕНЕЮ
МИХАЙЛО — син з дружиною ТАМАРОЮ з БЯЛИХ і сином МИХАЙЛОМ

На згадку Покійного, Родина просить складати пожертви на Патріярхальний Фонд.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК

З глибоким смутком повідомляємо Українське Громадянство, що 8-го червня 1973 р. о 12-ій год. дня в Новому Ульмі, Німеччина, на 90-му році життя, упокоїлась

НАТАЛІЯ ДМИТРІВНА
ПОЛОНСЬКА-ВАСИЛЕНКО

дійсний член УВАН, професор доктор, визначний український історик.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА УВАН

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА РОЧЕСТЕРУ ВІТАЛА БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА І

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вітав Їх Блаженство, вручаючи ключі новозбудованої церкви, а тростисти — мужі довір'я: Володимир Колцьо, Володимир Тарнавський і голова Сестрицтва Марія Когут привітала Його Блаженство хлібом і сіллю. Могутнє „Буде Ім'я Господнє" понеслось із хорів. Це співав церковний хор під батутою інж. Ярослава Матковського. Повільною ходою ступав Блаженніший, мило вражений красою нашої церкви, що й пізніше висловив. В асисті двох єпископів і духовенства станув перед престолом до молитви. Владика Йосиф Шмондюк зі Стемфорду підносить многоліття за Папу Павла VI, а відтак за Патріярха Кир Йосифа І. Небувала подія! Стоять: Блаженніший Кир Йосиф, Преосв. Йосиф Шмондюк, Преосв. Ізидор Борецький й почесний голова для привітання Їх Блаженства о. Степан Городецький, діючий голова Комітету о. шамб. д-р Микола Бабак, о. Василь Осташ, — урядуючий парох церкви Богоявлення, о. прот. Михайло Куданович — настоятель УПЦеркви св. Покрови і декан округи, о. Василь Чужак, о. проф. Петро Чавс, о. д-р Петро Стецюк, о. Онуфрій Волянський, о. Богдан Смик, о. Маріян Бутринський і о. Яків Стіл. „Благословен Бог наш" — линє могітнім голосом Великого Мученика - Засланця сибірських каторг, пронизує маси народу зібраного у незвичайній хвилині. Парох - настоятель УПЦеркви читає Євангелію, а Преосв. Йосиф Шмондюк звертається до вірних і взносить многоліття за Блаженнішого Патріярха Кир Йосифа І-го. Лунає грімке „Многая Літа" і слідує многоліття для єпископів, духовенства і вірних.

Зустріч з молоддю попередила коротка мистецька програма, на якій виступив з привітом від Рідної Школи її директор, проф. д-р. Степан Чорній з Бракпорт Коледжу. Молодь — учні виконали віршики — привіти Блаженнішому: Галя Грабар, Тамара Білик. Від двох парафій від дітвори вітав Блаженнішого Даньо Єйна. „Кант про Почаївську Божу Матір" — М. Леонтовича і „Світе тихий" Д. Котка виконав церковний хор під проводом інж. Ярослава Матковського. Учень Ераст Гафткович від молоді закінчив це коротке торжество гарними словами для Блаженнішого.

Другого дня Архиєрейську Службу Божу служив Блаженніший в тій же асисті Владик і Духовенства в церкві св. Йосафата, парохом якої є о. шамб. д-р Микола Бабак. Мішаний хор під батутою п. Грицуляка доповнював цю врочисту, незвичайну хвилину. У приміщеннях школи були заінстальовані телевізійні апарати, на яких вірні, які не помістилися в церкві, могли слухати і бачити Службу Божу на екранах.

Опісля рушила процесія на місце, де має постати нова церква, яке і посвятив Блаженніший.

У прегарному ресторані „Веллес" відбулася святочна гостина. Кавалькада автомашин приблизно 40 - 50 супроводила і прощала нашого Патріярха з летовища Монро. Оклики „Слава" і грімке многаліття знову понеслось по вестибюлі летовища. Літак піднявся у голубі простори. Наш Первоієрарх поїхав у дальшу дорогу, до Ню Йорку, а за ним полинули наші думки і найкращі надії, бо з ним ідуть всі болі й терпіння нашої сторозтерзаної і сплюндрованої Церкви, йде крик нашого скованого, але нескореного народу. Блаженніший його чує... і ми його чуємо...

П'ятий збірник „Слова" появився заходами ОУП „Слово" в Канаді

Едмонтон. — Заходами і накладом Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово" появився тут з датою 1973 року, напередодні Канадського з'їзду цього об'єднання, що відбувся в днях 1 - 3 червня ц. р. в Торонті, уже п'ятий з черги збірник „Слово", на зміст якого склалися матеріяли з таких ділянок, як література, мистецтво, критика, мемуаристика і документи. У збірнику взяли участь із своїми творами поети: Е. Андієвська, О. Веретенченко, О. Гай-Головко, С. Гординський, С. Гурко, О. Зуєвський, І. Кмета-Ічнянський, П. Карпенко-Криниця, С. Кузьменко, В. Софронів-Левицький, Б. Мазепа, Б. Олександрів, В. Онуфрієнко, В. Скорупський, Яр Славутич, Н. Лівицька-Холодна; О. Черненко, І. Шуварська-Шумилович та М. Щербак. В окремому відділі надруковані переклади з австралійського поета Р. Г. Моррісона — Л. Далекої, німецького поета Райнера Марія Рільке — Віри Вовк та американського поета Р. Фроста — О. Тарнавського. Проза у збірнику представлена творами Е. Андієвської, І. Бондарчука, Д. Гуменної, І. Керницького, Л. Коленської, Б. Лепкого, М. Тарнавської, І. Шуварської-Шумилович й О. Павлова. З драми надрукований переклад п'єси англійської письменниці Джовн Формен п. н. „На Захід — до землі обітованої" в перекладі Т. Г. Литвяка. З літературознавчих матеріялів вміщені в збірнику: стаття Д. Козія „Сковорода - Платон - Епікур", бібліографія праць Г. О. Костюка, огляд П. Одарченка „Документальна праця про Лесю Українку", стаття Л. Онишкевич „Пророк" — остання драма В. Винниченка", Я. Розумного „Проблеми людських взаємин у „Камінному Господарі" Лесі Українки". З мемуаристики надруковані спогади Софії Зерової про Миколу Зерова, Уляни Любович про музикальний Львів та д-ра І. Подюка „Я був лікарем Василя Стефаника". Видано п'ятий збірник „Слово" на 270 сторінок друку у двердій полотняній друку у твердій полотняній обкладинці.

Український вечір в Інтернаціональному Інституті Міннесоти

Старанням Відділу УККА в Міннесоті українська громада Міннеаполісу та Ст. Полу подала американський місцевій публіці зразки українського мистецтва та української кухні.

На запрошення Інтернаціонального Інституту Міннесоти в Ст. Полі під головуванням Роберта Грановського, в суботу 7 квітня ц. р. членами Сестрицтва української православної церкви св. Михаїла у Міннеаполісі під керівництвом Надії Каркоць приготовано вечерю в будинку Інституту для 200 осіб, яка складалась із питомих українських справ. У приготуванні пиріжків та вареників допомагали й члени Сестрицтва трьох інших українських церков обох міст: українських православних церков св. Юрія-Переможця (Мплс), св. Володимира й Ольги (Ст. Пол) та української католицької церкви св. Константина (Мплс). Столи обслуговували студентки та пані в народних строях (Олена Цареградська, Оксана Корсунська, Єва Вакіряк, Леся Кучварська, Наталка Сингаївська, Дарія Гусак, Маруся Кукуруза та Валя Гахів), які й інформували публіку. Під час вечері гості прислухувались до української музики з платівок. Протягом цілого вечора провадився показ писання писанок двома студентками університету, Орисею Каркоць та Любою Дудар.

Після вечері наша місцева молода капеля бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Володимира Вовка відіграла та відспівала кілька пісень. Виступило десять осіб: Наталя Павлова, Галя Гаєва, Галя Вовк, Таня Вовк, Еля Вовк, Олена Амброзяк, А. Павлов, Федя Гаєвий, Лана Мороз та Ніна Татарко. Короткі інформації про історію бандури, її походження, вживання та штуку грання подали Сандра Грановська-Амстронґ та Галя і Таня Вовки.

Капеля складається виключно із молоді, студентів та студенток середньої школи та університету. Публіка нагороджувала їх щирими оплесками. Керівникові капелі В. Вовкові належиться признання та велике „Спасибі!'" за його невтомну працю з молоддю і за його щире, старання передати нашій молодій генерації знання гри та любов до цього історичного інструменту.

Після вечері гості з цікавістю оглядали виставку українського мистецтва. У більшій залі, у дев'ятьох настінних вітринах Ніна Булавицька та Оксана Соловей уложили виставку, координуючи взори вишивок із взорами кераміки, різьби та писанок. Виставлено зразки з Центральної України, Галичини, Буковини та Закарпаття. У великій шафі за склом у фоє Інституту примістили два костюми-мужеський та жіночий-із Полтави і зразки кераміки І. Кубика.

У меншій залі Інституту маляр О. Канюка підготовив виставку картин місцевих малярів; краса Міннесоти приманила сюди біля 10 малярів на стале замешкання. У виставці брали участь: Олекса Булавицький (Мплс), о. Микола Антохій (Мплс), Михайло Михалевич довгі роки мешканець Ст. Полу, сьогодні живе у Ніягара Фолс, Н. Й.) сл. п. І. Кубик (Ст. Пол), Сергій Грегорет (Ст. Пол), С. Блажкевич (Ст. Пол), Олекса Канюка (Мплс), Л. Папара (Мплс). Разом—24 картини. О. Канюка приготував також афіші та летючки. Обі виставки приготовлено ще в седині березня і вони триватимуть до 15-го травня ц. р. у залі Інтернаціонального Інституту.

Відділ УККА констатує факт, що на його заклик всі громадяни, до яких Відділ звернувся за допомогою у приготуванні цього важливого показу української культури та життя, відгукнулися з охотою і співпрацювали в кожній ділянці; щоб бути неофіційними амбасадорами нашого поневоленого народу.

Нарешті ми зрозуміли, що тільки в єдності і тільки спільно зможемо осягнути свою ціль і призначення нашого життя на еміграції—витворення позитивної опінії американського народу про Україну і поширення правильних інформацій про неї.

Зірка Данилюк

Ще про з'їзд ТУЛ ПА

У вістці про З'їзд Товариства Українських Лікарів Північної Америки, яку вміщено у „Свободі" ч. 99 з 30-го травня, пропущено прізвища трьох новообраних членів Головної Управи. Тому в додатку до вістки подаємо доповнення: До складу Головної Управи ТУЛ ПА обрані теж: д-р Софія Шебунчак — архівар, д-р Юрій Савицький — референт лікарського доросту і д-р Василь Трухлий — організаційний референт на Захід. Щоб більше оживити працю Товариства і дати нагоду попрацювати іншим осередкам, рішено після двох років перенести осідок Головної Управи ТУЛПА до Чикаго, де є велике число активних членів і новообраний голова елект д-р Ахіль Хрептовський.По дводенних ділових нарадах, в неділюувечирі відбувся бенкет із забавою, в яких взяло участь понад 200 осіб, лікарів з дружинами та гостей. Прикрашувала цей бенкет мистецька програма під проводом милої заповідачки панни Ані Дидик. Дуже гарною несподіванкою був виступ відомої оперової співачки п-і Марти Кокольської - Мусійчук при акомпаньяменті п-і Галі Клим, яких нагородили учасники бенкету щедрими оплесками. Відомий фейлетоніст „Ікер" — Івась Керницький виступив зі своїми вмілими гуморесками і тонкими дотепами, збираючи грімкі оплески. Приґравала оркестра п. Гірняка, а дбайлива опіка дир. Володимира Кваса причинилася до приємного настрою, з яким і роз'їхалися всі домів.

Н. Н.

ТАРЗАН, Ч. 6946. Тарзан виявляє своє каліцтво

Я вислав вістку про твій приїзд, Тарзане, вождеві Меду!

Погоджуюся, Момбаю! Задовгий час минає між відвідинами Тарзана до нас! Але чому, Меду, він сидить у тій небесній машині, чекаючи, щоб ми прийшли привітати його? Він же знає, що наші ворота завжди відкриті — для Тарзана!

Це таке, що я волів би, щоб його не було, мої друзі... я не всилі ходити! Цей муж, володар багатьох небесних машин, привіз мене до тебе. Злющі люди зробили мене калікою!